

2001 ஆகஸ்ட் 18]

இணைப்பு

(10 ஆம் பக்கத்தில் உள்ள அடிக்குறிப்பைக் காண்க)

மாநில அரசின் நிதிநிலை குறித்த வெள்ளை அறிக்கை

பிரிவு-1

முன்னுரை

1.1. மாநிலத்தின் வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்துதல், வறுமையையும், பிற்பட்ட நிலையையும் அறவே ஒழித்தல், மற்றும் மக்களின் நல வாழ்வை உறுதிப்படுத்துதல் ஆகியவை ஓர் அரசின் தலையாய கடமைகளாகும். நிதி ஒழுக்கத்தை நிலைநாட்டுவதில் திடமான உறுதியும், நிருவாகத்தில் விவேகமும் கடைபிடித்தாலன்றி, எந்தவொரு அரசும், மக்களுக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமைகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்ற இயலாது.

1.2. தமிழ்நாட்டின் பொருளாதாரம் மற்றும் நிதிநிலை ஆகியவற்றின் போக்கு குறித்துப் பகுப்பாய்வு செய்ததில், 1990 ஆம் ஆண்டுகளின் மத்தியிலிருந்தே, அவை மிகவும் கவலையளிக்கக்கூடிய ஒரு அவல நிலையில் இருந்து வருவது தெரிய வருகிறது. மாநிலத்தின் மொத்த உற்பத்தி மதிப்பு, அதாவது, ஓராண்டில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்கள் மற்றும் அளிக்கப்படும் பணிகளின் மொத்த மதிப்பு (GROSS STATE DOMESTIC PRODUCT) (GSDP), 1991-96 ஆம் ஆண்டுகளில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 6.66 சதவீதமாக இருந்தது; ஆனால், அது 1996-2001 ஆம் ஆண்டுகளில், ஆண்டு ஒன்றுக்கு 6.22 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது. முதன்மைப் பிரிவான வேளாண்மைப் பிரிவிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய், 1991-96 காலகட்டத்தில், ஆண்டு ஒன்றுக்கு 4.33 சதவீதமாக இருந்தது; ஆனால், அது 1996-2001 காலகட்டத்தில், 2.66 சதவீதமாக வீழ்ச்சி அடைந்துள்ளது. இரண்டாம் பிரிவிலுள்ள தொழில் பிரிவின் வருவாயும் 1991-96 ஆம் ஆண்டுகளில், ஆண்டொன்றுக்கு 6.92 சதவீதமாக இருந்து 1996-2001 ஆம் ஆண்டுகளில், 4.14 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது. இருப்பினும், பொருள் உற்பத்தித் துறைகளில் காணப்படும் பின்னடைவுக்கு நேர்மாறாக, மூன்றாம் பிரிவு அல்லது சேவைப் பிரிவின் வளர்ச்சி வீதம், தனியார் துறையின் முக்கியப் பங்களிப்பு காரணமாக, இதே காலகட்டங்களில், ஆண்டொன்றுக்கு 8.07 சதவீதமாக இருந்து, 9.47 சதவீதமாக அதிகரித்துள்ளது.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

1.3. கடந்த ஐந்தாண்டுகளில், மாநில அரசின் வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கல்லாத பிற செலவினங்கள் மிக அதிகமாக உயர்ந்துள்ளன. அதே வேளையில், நிதி மற்றும் வருவாய்ப் பற்றாக்குறையும் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு அதிகரித்துள்ளது. இந்தச் சீரற்ற நிலையால், பின்வரும் விளைவுகள் உருவெடுத்துள்ளன:-

- மாநில அரசின் ஒட்டுமொத்த நிதிப் பற்றாக்குறை, 1990-91ல் ரூபாய் 1126 கோடியாக இருந்து, 1995-96ல் ரூபாய் 1255 கோடி என்ற நிலைக்கு மட்டுமே உயர்ந்தது. ஆனால், 2000-2001ல் நிதிப் பற்றாக்குறை ரூபாய் 5781 கோடி எனும் கவலை தரும் நிலையை எட்டியது.
- வருவாய்ப் பற்றாக்குறை, அதாவது, வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுக்கும் வருவாய்க் கணக்கிலான செலவிற்கும் இடையிலான இடைவெளி, 1990-91ல் ரூபாய் 553 கோடியாக இருந்து, 1995-96ல் ரூபாய் 311 கோடியாகக் குறைந்தது; ஆனால், கடந்த ஐந்தாண்டுகளில், அது மிக மோசமாக உயர்ந்து, 2000-2001ல் ரூபாய் 3922 கோடியாக அதிகரித்துள்ளது.
- 1991 முதல் 1996 வரை வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகளின் ஆண்டு வளர்ச்சி வீதம் 16.2 சதவீதமாக இருந்து, 1996 முதல் 2001 வரையிலான காலகட்டத்தில் 11.7 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது. ஆனால், அதற்கேற்ப, செலவு குறையவில்லை.
- 1991-92 வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் வளர்ச்சிப் பணிகளுக்காக 77.9 சதவீதம் செலவிடப்பட்டது. ஆனால், 2000-01ல் இது 57.8 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது.
- வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறை 1995-96ல் வருவாயில் 2.7 சதவீதமாக இருந்தது. ஆனால், இது, 2000-2001ல் 16 சதவீதமாக உயர்ந்துள்ளது.

1.4. 1995-96 ஆம் ஆண்டு இறுதியில், அரசிடம் ரூபாய் 649 கோடி ரொக்க இருப்பு இருந்தது. கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் இது முற்றிலுமாகக் கரைந்து போனது மட்டுமின்றி, 2001-02 ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில், ரொக்க இருப்பு அறவே இல்லாமல், இந்திய ரிசர்வ் வங்கியிடமிருந்து ரூபாய் 242 கோடி கடன் பெற்ற நிலை உருவானது. இத்துடன், ஒப்பந்தக்காரர்கள், பொருள்கள் வழங்குவோர் (suppliers), அரசுத்

2001 ஆகஸ்ட் 18]

திட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் நிறுவனங்கள் ஆகியோருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய நிலுவைத் தொகை சுமார் ரூபாய் 700 கோடி வழங்கப்படாமலேயே இருந்தது.

1.5. அரசின் ரொக்க இருப்பு முற்றிலுமாகக் கரைந்து விட்டதால், அரசு, தினசரி பணவரத்து மற்றும் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியிடமிருந்து பெறப்படும் குறுகிய காலக் கடன்களான வழிவகை முன்பணம் (Ways and Means Advance) மற்றும் மிகைப் பற்று (Overdraft) ஆகியவற்றையே நம்பியிருக்கும் கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளது. தொடர்ந்து அதிகரித்து வரும் செலவுக்கு இணையாக வரவு இல்லாததால், ரொக்கத் தேவைகளை நிறைவு செய்ய, தொடர்ந்து கடன் வாங்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லாத சூழ்நிலை அரசுக்கு உருவாகியுள்ளது. இப்போக்கு மேலும் சிறிது காலத்திற்குத் தொடருமேயானால், நிலுவையாகவுள்ள கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்காக தன் வருவாய் ஆதாரங்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு, இறுதியில் மாநில அரசு மீளாக் கடன் பிடியில் (Debt-Trap) சிக்கித் தத்தளிக்கும் நிலை வந்துவிடும்.

1.6. கடந்த சில ஆண்டுகளாக, மாநில அரசுகளின் நிதி நிலைமை வெகுவாக சீர்கேடைந்து வருவது பற்றி மத்திய அரசு தன் கவலையைத் தெரிவித்துள்ளது. மாநிலங்களின் செயல்பாட்டைப் பொறுத்தே தேசிய அளவில் பொருளாதார சீர்திருத்தத்தின் வெற்றி அமையும் எனக் கருதப்படுகிறது. அதன் விளைவாக, அனைத்து மாநிலங்களும், கண்காணிக்கத்தக்க நிதிச் சீர்திருத்தத் திட்டம் (Monitorable Fiscal Reforms Programme) ஒன்றை வகுக்க வேண்டும் என்றும், நிதிச் சீர்திருத்தத் திட்டத்தின்கீழ் இலக்குகளை எய்திய மாநிலங்களுக்கு உதவ, மத்திய அரசு “ஊக்க நிதி” (Incentive Fund) ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றும் பதனோராம் நிதிச் சூழ் பரிந்துரைத்துள்ளது.

1.7. அதற்கிணங்க, மத்திய அரசு, “மாநிலங்களின் நிதிச் சீர்திருத்த வசதி” (States' Fiscal Reforms Facility) ஒன்றைத் தொடங்கி “ஊக்க நிதி” ஒன்றையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதன்படி, தமிழ்நாட்டிற்கென்று, ரூபாய் 402.36 கோடி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடைக்கால நிதிச் சீர்திருத்தத் திட்டத்தின்கீழ் ஒவ்வோர் ஆண்டும் நிர்ணயிக்கப்படும் நிதி இலக்குகள் எய்தப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனைக்குட்பட்டு, அடுத்து வரும் ஐந்தாண்டுகளில் மாநில அரசு இத்தொகையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

1.8. தமிழ்நாட்டின் பொருளாதார மந்த நிலையையும் மோசமான நிதி நிலையினையும் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கையில், நிதிச் சீர்திருத்தப் பணியை முன்னதாகவே மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். நிதிச் சீர்திருத்தப் பணியில் மேலும் தாமதமேற்பட்டால், ஏற்கனவே பாதிப்புக்கு உள்ளாகி இருக்கிற இந்நிதிநிலை மேலும் சீர்கேடடைந்து, நிவாரணம் அளிப்பதே மிகக் கடினம் எனும் அவல நிலைக்குச் சென்றுவிடும்.

1.9. “தமிழ்நாடு அரசின் நிதிநிலை குறித்த இந்த வெள்ளை அறிக்கை”யின் நோக்கமே, இந்த மாநிலம் எந்த அளவுக்கு கடுமையான நிதி நெருக்கடியைச் சந்தித்து வருகிறது என்பதையும். அதற்கான காரணங்களையும் மாண்புமிகு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும், தமிழக மக்களும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதுதான். மேலும், இந்த அறிக்கை, பொருளாதார நிலையையும், மாநில நிதிநிலையையும் சீரமைத்து, தமிழகத்தை மீண்டும் வளர்ச்சிப் பாதையில் இட்டுச் செல்ல மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகளை முடிவு செய்யவும் உதவியாக இருக்கும்.

பிரிவு-II

வரவு-செலவுத் திட்டக் கோட்பாடுகள்

தமிழ்நாட்டில் நிதி நிலவரம் குறித்து ஆய்வு செய்வதற்கு முன்னர், வரவு-செலவுத் திட்டம் தயாரிப்பது தொடர்பான கோட்பாடுகள் மற்றும் அதில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள் சிலவற்றைப் புரிந்து கொள்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

1. வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகள்

வருவாய் வரவு, அ) மாநிலத்தின் சொந்த வரி வருவாய்; ஆ) மத்திய வரிகளிலிருந்து கிடைக்கும் பங்கு; இ) வரி அல்லாத வருவாய்; ஈ) மத்திய அரசிடமிருந்து பெறப்படும் மானியங்கள் ஆகிய நான்கு வகைகளை உள்ளடக்கியதாகும்.

2. வருவாய்க் கணக்கிலான செலவுகள்

சம்பளம், ஓய்வூதியம், வட்டி செலுத்துதல், நிறுவனங்களுக்கு வழங்கப்படும் உதவித் தொகைகள், மானியங்கள் ஆகிய வகையில் மாநில

2001 ஆகஸ்ட் 18]

அரசு செலவிடும் பணம், வருவாய்க் கணக்கிலான செலவில் அடங்கும். இச்செலவுகள் சொத்துக்கள் எதையும் உருவாக்குவதில்லை.

3. மூலதனக் கணக்கிலான வரவுகள்

இதில், அரசுப் பங்குகளை விற்பதன் மூலம் கிடைக்கும் தொகை, அரசு வாங்கும் கடன்கள், அரசுத் துறை நிறுவனங்கள் மற்றும் சட்டப்படிக்கான வாரியங்கள் திருப்பிச் செலுத்தும் கடன்கள் மற்றும் முன்பணங்கள் ஆகியன அடங்கும்.

4. மூலதனக் கணக்கிலான செலவுகள்

சாலைகள், பாசனத் திட்டங்கள், பள்ளிக் கட்டடங்கள், மருத்துவமனைகள் முதலிய சொத்துக்களை உருவாக்குவதற்காகும் செலவு, மாநில அரசு வழங்கும் கடன்கள் ஆகியன இந்தச் செலவினத்தில் அடங்கும்.

5. வருவாய்ப் பற்றாக்குறை

சாதாரணமாக, வருவாய்க் கணக்கில் வரவுகள், வருவாய்க் கணக்கிலான செலவுகளைவிட அதிகமாக இருக்கவேண்டும்; அப்போதுதான், அந்த உபரித் தொகைகளை மூலதனக் கணக்கிலான செலவுகளுக்குப் பயன்படுத்த முடியும். ஆனால், வருவாய்க் கணக்கிலான செலவு, வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகளைவிட அதிகமானால், அதனால் ஏற்படும் பற்றாக்குறை, வருவாய்க் கணக்கில் பற்றாக்குறை எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்தப் பற்றாக்குறை, ரொக்க இருப்பைக் கொண்டோ அல்லது கடன்கள் பெறுவதன் மூலமோ ஈடுசெய்யப்பட வேண்டும்.

6. நிதி இருப்பு

நிதி இருப்பு என்பது மொத்த வரவுக்கும் (அதாவது வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகள் மற்றும் கடனல்லாத மூலதனக் கணக்கிலான வரவுகள்) மொத்த செலவுக்கும் (அதாவது வருவாய்க் கணக்கிலான செலவு மற்றும் மூலதனக் கணக்கிலான செலவு) இடையிலான வேறுபாடு என்று பொருள்படும். இந்த நிதிப் பற்றாக்குறை வருவாய்க் கணக்கிலான செலவுக்கும் மூலதனக் கணக்கிலான செலவுக்கும் பயன்படுத்தப்படும் அரசுக் கடன்களின் அளவை தோராயமாகக் குறிப்பிடுகிறது.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

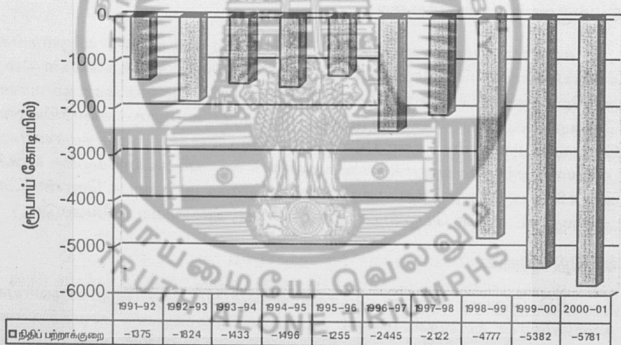
பிரிவு-III

மாநில நிதி நிலவரம்-ஒரு கண்ணோட்டம்

3.1. தமிழ்நாட்டின் நிதிநிலை 1996-97லிருந்து படிப்படியாகச் சீர்கேடடைந்து வந்துள்ளது. 1995-96ல் ரூபாய் 311 கோடியாக இருந்த வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறை, 2000-01-ல் ரூபாய் 3922 கோடியாக உயர்ந்துவிட்டது. இதே கால அளவில், நிதிப் பற்றாக்குறையோ ரூபாய் 1255 கோடியிலிருந்து ரூபாய் 5781 கோடியளவிற்கு மிக அதிகமாக உயர்ந்துள்ளது.

3.2. கடந்த பத்து ஆண்டுகளில், காணப்பட்ட நிதிப் பற்றாக்குறை நிலவரத்தை பின்வரும் வரைபடத்திலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம்.

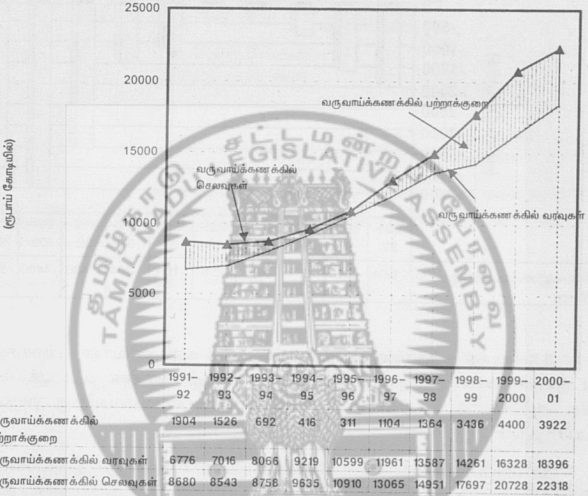
வரைபடம் 1: நிதிப் பற்றாக்குறையின் அதிகரிப்பு

3.3. வருவாய்க் கணக்கில் பற்றாக்குறை அதிகரித்து வருவது மிகுந்த கவலை அளிப்பதாக உள்ளது. இதனைப் பின்வரும் வரைபடத்திலிருந்து தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

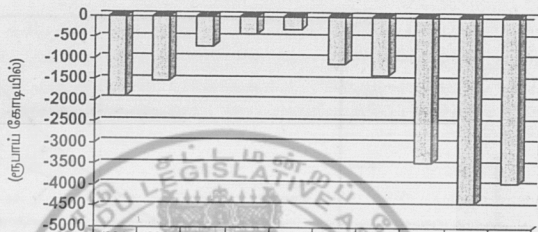
வரைபடம் 2: வருவாய்க் கணக்கில் பற்றாக்குறையின் நிலவரம்

3.4. 1991 முதல் 1996 வரையிலான காலகட்டத்தில், தமிழ்நாட்டில் வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறை குறைந்திருந்ததற்கு மாறாக, கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் கவலையளிக்கக்கூடிய அளவிற்கு உயர்ந்துள்ளது. இதனை 2 மற்றும் 3 ஆம் வரைபடங்களிலிருந்து காணலாம்.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

வரைபடம் 3: வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறையின் அதிகரிப்பு

1991-92	1992-93	1993-94	1994-95	1995-96	1996-97	1997-98	1998-99	1999-00	2000-01
-1526	-1526	-1526	-1526	-1526	-1526	-1526	-1526	-1526	-1526

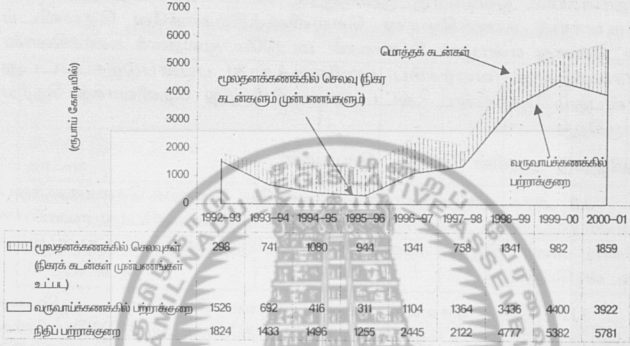
3.5. கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறை கட்டுப்பாட்டில்லாமல் வளர்ந்ததற்குக் காரணம் அரசின் நடப்புச் செலவு மிக அதிகமாக உயர்ந்ததும் அதற்கு நிகரான அளவிற்கு வருவாய் உயராததும் ஆகும்.

3.6. வருவாய்க் கணக்கிலான செலவுக்கும் வரவுக்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளி மென்மேலும் அதிகரித்துக் கொண்டே வருவதால், மாநில அரசு, அதன் மூலதனத் திட்டங்களுக்கு மட்டுமல்லாது அதன் வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறையை ஈடுசெய்யவும் கூடுதலாகக் கடன் பெறவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது.

3.7. கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட நிதிப் பற்றாக்குறை நிலவரத்தை பின்வரும் வரைபடத்தில் காணலாம்.

11 ஆகஸ்ட் 18]

வரைபடம் 4: நிதிப் பற்றாக்குறை போக்குகள்

3.8. வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறை நிதிப் பற்றாக்குறையில் ஒரு பெரும்பகுதியாக இருப்பதை வரைபடம் 4-லிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

3.9. நிதிப் பற்றாக்குறையில் வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறையின் சதவீதம், அரசு பெறும் கடன்கள், எந்த அளவுக்கு அதன் வருவாய்க் கணக்கிலான உற்பத்தி சாரார செலவிற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதைக் காட்டுகிறது. 1995-96ல் அரசின் மொத்த நிகரக் கடனில் அல்லது நிதிப் பற்றாக்குறையில் வருவாய்ப் பற்றாக்குறை 25 சதவீதம் என்ற அளவிலேயே இருந்தது. ஆனால், இந்தப் பற்றாக்குறை, 1999-2000 ஆம் ஆண்டில் 82 சதவீதமாக உயர்ந்துள்ளது.

அட்டவணை 1: நிதிப் பற்றாக்குறையில் வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறையின் சதவீதம்

ஆண்டு	1992—1993	1993—1994	1994—1995	1995—1996	1996—1997	1997—1998	1998—1999	1999—2000
வருவாய்க்கணக்கிலான பற்றாக்குறை/ நிதிப் பற்றாக்குறை	84	48	28	25	45	64	72	82

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

3.10. 1999-2000 ஆம் ஆண்டில் அரசு பெற்ற நிகரக் கடன் தொகையில், ஒவ்வொரு ரூபாயிலும், 82 காசுகள், உற்பத்தி சாரா வருவாய்க் கணக்கிலான செலவினத்திற்காகவே செலவிடப்பட்டுள்ளது என்பதும் 18 காசுகள் மட்டுமே மூலதனக் கணக்கிலான செலவிற்காக (வளர்ச்சிப் பணிகளுக்காக) பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதும் மேற்கண்ட அட்டவணையிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது.

தமிழ்நாடு அரசின் ரொக்க இருப்புகள்:

3.11. அரசு, தனது ரொக்க இருப்பையே, தினசரிச் செலவுகளுக்குப் பயன்படுத்துகிறது. அவ்வாறு ரொக்க இருப்பு இல்லாதபோது, ரூபாய் 436 கோடி வரை, இந்திய ரிசர்வ் வங்கியிடமிருந்து வழிவகை முன்பணம் (கடன்) பெறுகிறது.

3.12. இந்தச் செலவுப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற, வழிவகை முன்பணம் (கடன்) போதுமானதாக இல்லாதபோது, அரசு, இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் மிகைப்பற்று (கூடுதல் கடன்) வசதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. மிகைப்பற்று வசதியை இந்திய ரிசர்வ் வங்கி அதிகப்பட்சமாக 12 நாட்களுக்கு மட்டுமே அனுமதிக்கிறது. அதற்குள், மாநில அரசுகள், மிகைப் பற்றுகளைத் திருப்பிச் செலுத்தி தங்களது கணக்குகளை முறைப்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறு முறைப்படுத்தாத நிலையில், அனைத்துக் கருவூலங்களிலும் தொகைகள் வழங்குவதை நிறுத்திவிடுமாறு ஆணைகள் பிறப்பிக்க, இந்திய ரிசர்வ் வங்கிக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

3.13. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில், நிதியாண்டின் கடைசி வேலைநாள் அன்றுள்ளபடி ரொக்க இருப்பு நிலவரத்தைப் பின்வரும் அட்டவணையில் காணலாம்.

அட்டவணை 2: நிதியாண்டின் கடைசி வேலைநாள் அன்று இருந்த ரொக்க இருப்பு நிலவரம்

(ரூபாய் கோடியில்)

ஆண்டு	1995-96	1996-97	1997-98	1998-99	1999-2000	2000-01
ரொக்க இருப்பு நிலவரம்	649	846	964	74	—412	—242

{ (-) புள்ளிவிவரங்கள், வழிவகை முன்பணம் மற்றும் மிகைப்பற்று பயன்படுத்தப்பட்டதைக் குறிக்கின்றன. }

2001 ஆகஸ்ட் 18]

314. அரசின் மோசமான ரொக்க இருப்பு நிலவரத்தைக் கீழ்க்காணும் அட்டவணை மேலும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

அட்டவணை 3: அரசின் வழிவகை முன்பண நிலவரம்

	1995- 1996	1996- 1997	1997- 1998	1998- 1999	1999- 2000	2000- 2001
ரொக்க இருப்பு இருந்த நாட்கள்	364	365	365	327	105	71
வழிவகை முன்பணம் (கடன்) பெற்ற நாட்கள்	2	---	---	38	206	220
மிசைப்பற்று பெற்ற நாட்கள் (கூடுதல் கடன்)	---	---	---	---	55	74

மேற்கண்ட அட்டவணையிலிருந்து பின்வரும் உண்மைகள் தெரியவருகின்றன;

- 1995-96 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1999-2000 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட கால அளவில் ரொக்க இருப்புகள் முற்றிலுமாகத் தீர்ந்து, அரசு கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியிடமிருந்து குறுகிய காலக் கடன்களான வழிவகை முன்பணம் மற்றும் மிகைப் பற்று வசதிகளை அடிக்கடி பெற வேண்டியிருந்தது.
- 2000-2001 ஆம் ஆண்டில் அரசிடம் 294 நாட்களுக்கு ரொக்க இருப்பே எதுவும் இல்லாத நிலையில், அரசு, ஆண்டு முழுவதும் வழிவகை முன்பண வசதியைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தியுள்ளது. இது தவிர, 13 முறை, மொத்தம் 74 நாட்களுக்கு மிகைப் பற்று வசதியைப் பயன்படுத்தியது.
- ஒரே ஆண்டில் ரூபாய் 890 கோடி ரொக்க இருப்பு தீர்ந்துபோன மோசமான நிலைமை 1998-99 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்டது. 1999-2000 ஆம் ஆண்டில் ரூபாய் 74 கோடி அளவிலான ரொக்க இருப்பு கரைந்ததோடல்லாமல், அரசு தன்னுடைய அன்றாடச் செலவுகளுக்காக ரூபாய் 412 கோடி அளவிற்கு, வழிவகை முன்பணங்களையும், மிகைப் பற்றையும் பயன்படுத்தியுள்ளது.

[2001 ஆகஸ்ட் -18]

* கடந்த இரண்டாண்டுகளில், கடுமையான நிதிப் பற்றாக்குறை காரணமாக பொருள்கள் வழங்கியோர், ஒப்பந்தக்காரர்கள், அரசுத் திட்டங்களைச் செயற்படுத்தும் நிறுவனங்கள் ஆகியோருக்குரிய ரூபாய் 800 கோடி அளவுக்கான பட்டிகளுக்கு (Bills) பணம் வழங்கப்படாமல் அநேகமாக எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் தேங்கிக் கிடந்தன. 2000-2001 நிதியாண்டு இறுதியில் அரசு, ரூபாய் 700 கோடிக்கும் அதிக மதிப்புள்ள பட்டிகளுக்குப் பணம் கொடுக்கத் தவறிவிட்டதால் முந்தைய ஆண்டின் இந்த நிதிப் பொறுப்புகள் தற்போது நடப்பு நிதியாண்டிற்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன.

இதன் விளைவாக, தற்போது அரசு, ரொக்கச் செலவை, கருவூலக் கட்டுப்பாட்டு ஏற்பாட்டின் மூலம் முறைப்படுத்தி வருகிறது. இதன்படி, ரூபாய் 2 இலட்சத்திற்கு மிகையான பட்டிகளுக்குத் தொகை வழங்குவதற்கு முன்னர், நிதித் துறையின் முன் அனுமதி பெறப்பட வேண்டும்.

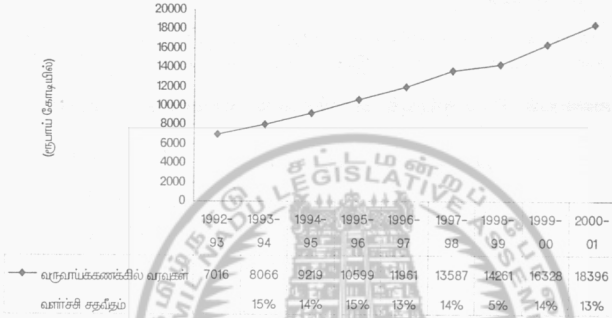
பிரிவு-IV

வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகளின் வளர்ச்சி-ஓர் ஆய்வு

4.1. வளர்ந்து வரும் பொருளாதாரத்தில், மக்களின் எதிர்பார்ப்புகளை ஒட்டிய திட்டங்களைச் செயற்படுத்த வேண்டுமெனில், வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகள் தேவையான அளவு அதிகரிக்க வேண்டும். கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில், இந்த வரவுகளின் வளர்ச்சி வீதத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியே, வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறை வெகுவாகப் பெருகியதற்கு முக்கியமான காரணமாகும். கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகளில் காணப்பட்ட வளர்ச்சிப் போக்கை பின்வரும் வரைபடத்திலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

வரைபடம் 5: வருவாய் வரவுகளின் வளர்ச்சி

4.2. மாநில அரசின் வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகளில் நான்கு முக்கியக் கூறுகள் உள்ளன. இவை:-

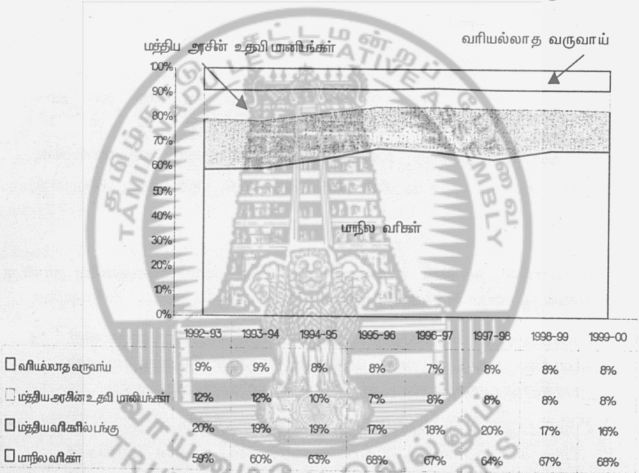
- மாநிலத்தின் சொந்த வரி வருவாய்: இதில், விற்பனை வரி, மாநில ஆயத் தீர்வை, முத்திரைத் தாள் தீர்வை மற்றும் பத்திரப் பதிவுக் கட்டணங்கள் முதலியன அடங்கும்.
- வரியல்லாத வரவுகள்: இதில், வட்டி வரவுகள், ஆதாயப் பங்குகள், உரிமைத் தொகை வரவுகள், சந்தன மரங்கள் மற்றும் வெட்டு மரங்களின் விற்பனை மூலம் கிடைக்கும் வனத் துறை வரவுகள், பாசன நீர்க் கட்டணங்கள், தேர்வுக் கட்டணங்கள், உரிமக் கட்டணங்கள், நீதிமன்றக் கட்டணங்கள் போன்ற அரசின் பல்வேறு பணிகளுக்காக வசூலிக்கப்படும் கட்டணங்கள் மற்றும் தீர்வைகள் அடங்கும்.
- மத்திய வரிகளிலிருந்து கிடைக்கும் பங்கு: இதில் வருமான வரி, மத்திய ஆயத் தீர்வைகள், கூட்டு நிறுவன வரி ஆகியன அடங்கும்.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

♦பல்வேறு திட்டம் மற்றும் மத்திய அரசுப் பொறுப்பேற்கும் திட்டங்களுக்காக, மத்திய அரசிடமிருந்து பெறப்படும் மானியங்கள்.

4.3. வருவாய்க் கணக்கிலான மொத்த வரவுகளில், அதன் பல்வேறு கூறுகளின் சதவீதம் பின்வரும் இவ்வரைபடத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வரைபடம் 6: வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகளின் கூறுகள்

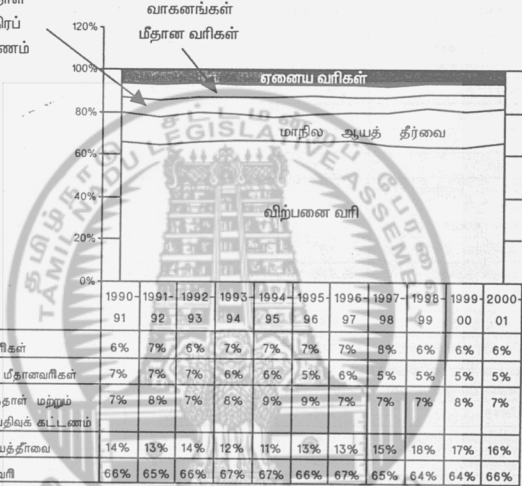
4.3.1. மாநில அரசின் சொந்த வரி வருவாய்

பின்வரும் வரைபடம், கடந்த பத்தாண்டுகளில் மாநில அரசின் சொந்த வரி வருவாயின் பல்வேறு கூறுகளில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சிப் போக்கைக் காட்டுகிறது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

வரைபடம் 7: மாநில அரசின் சொந்த வரி வருவாயில் பல்வேறு கூறுகளின் வளர்ச்சி

முத்திரைத்தாள்
மற்றும் பத்திரப்
பதிவுக் கட்டணம்

மாநில அரசு விதிக்கும் பல்வேறு வரிகளில், விற்பனை வரி பெரும் பங்கு வகிக்கிறது. மாநிலத்தின் சொந்த வரி வருவாயில், 66 சதவீதம் விற்பனை வரி மூலமாகக் கிடைக்கிறது.

பின்வரும் அட்டவணை பல்வேறு மாநிலங்களின் நிகர உற்பத்தி மதிப்புக்கு ஏற்ப அவற்றின் சொந்த வரி வருவாயில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் சதவீதத்தைக் காட்டுகிறது.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

அட்டவணை 4: மாநில அரசின் சொந்த வரி வருவாய்

(மாநில நிகர உற்பத்தி மதிப்பின் சதவீதமாக)

மாநிலம்	1980—81	1985—86	1990—91	1993—94	1995—96	1998—99
உயர் வருவாய் மாநிலங்கள்						
குஜராத்	8.11	8.88	9.93	9.08	8.27	8.57
ஹரியானா	7.71	8.67	8.74	8.27	8.35	8.12
மகாராஷ்டிரம்	7.45	8.99	8.91	7.32	7.49	6.64
பஞ்சாப்	7.84	8.03	7.72	7.95	7.80	6.69
நடுத்தர வருவாய் உள்ள மாநிலங்கள்						
ஆந்திரப் பிரதேசம்	7.95	10.73	6.49	7.37	5.73	7.74
கருநாடகம்	8.50	10.53	11.35	9.87	9.98	8.54
கேரளம்	8.80	11.23	11.01	10.02	9.64	8.22
தமிழ்நாடு	8.80	11.31	11.29	9.23	10.12	9.14
மேற்கு வங்காளம்	5.36	6.45	6.77	6.09	6.24	4.75
குறைவான வருவாய் உள்ள மாநிலங்கள்						
பீகார்	4.36	4.65	5.01	4.92	4.94	4.63
மத்தியப் பிரதேசம்	5.50	6.87	6.62	5.74	6.13	6.47
ஒரிஸ்ஸா	3.84	4.59	6.92	5.33	4.72	4.82
இராஜஸ்தான்	5.58	7.38	6.65	6.71	6.51	6.83
உத்திரப் பிரதேசம்	4.60	5.23	6.39	5.28	5.34	5.18
முக்கிய மாநிலங்கள்	6.61	7.96	8.14	7.24	7.20	6.86

(Old series Net State Domestic Product upto 1992-93)

பிற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடுகையில், “சொந்த வரி வருவாய்-மாநில நிகர உற்பத்தி மதிப்பு விகிதம்” (Tax - NSDP Ratio) தமிழ்நாட்டில் தொடர்ந்து அதிகமாகவே இருந்து வருவதை மேற்காணும் அட்டவணையிலிருந்து அறியலாம். இது மாநிலத்தின் வரி விதிப்பு மற்றும் வரி வசூல் திறனைக் காட்டுகிறது. இந்நிலையில், தமிழ்நாடு, வரி வருவாயை அதிகரிப்பதன் மூலம் அதன் நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்கமுடியும் என்று எதிர்பார்க்க இயலாது. ஆகவே, வரியல்லாத வருவாய் ஆதாரங்களைப் பெருக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகிறது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

4.3.2. வரியல்லாத வருவாய்கள் (Non-tax Revenue)

மாநில அரசின் மொத்த வருவாயில் வரியல்லாத வருவாயின் பங்கு, 1992-93 ஆம் ஆண்டில், 9 சதவீதமாக இருந்து, 1999-2000 ஆம் ஆண்டில் 8 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது. அரசின் வரியல்லாத முக்கிய வருவாய் ஆதாரங்களில் பின்வருவனவும் அடங்கும்.

- ♦ (i) பொதுத் துறை நிறுவனங்கள் தமது மோசமான நிதிநிலை காரணமாக, அரசிடமிருந்து வாங்கிய கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்தாதது; மற்றும் (ii) அரசு இந்நிறுவனங்களுக்கு பெருமளவில் கடன்களை அளிக்காதது ஆகிய காரணங்களினால், மாநில அரசு வழங்கும் கடன் மீதான வட்டி வரவுகள் குறைந்து வருகின்றன.
- ♦ உரிமைத் தொகை வரவுகள்: பழுப்பு நிலக்கரி குறித்த உரிமைத் தொகை இத்தலைப்பின்கீழ் வரும் முக்கியமான வருவாய் ஆதாரமாகும். உரிமைத் தொகையை நிர்ணயிப்பதற்காக, நிலக்கரிக்கு (தரம் F மற்றும் G) நிகராக பழுப்பு நிலக்கரியைக் கருதுவதென மத்திய அரசு 1990 ஆகஸ்டில் முடிவு செய்திருந்தபோதிலும், 2001 மார்ச்சு வரையில் காலமுறைப்படி நிலக்கரிக்கு நிகராக உரிமைத் தொகை திருத்தப்படவில்லை.

மாநில அரசு, 1990 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பழுப்பு நிலக்கரிக்கான உரிமைத் தொகையை மத்திய அரசிடமிருந்து திருத்திப் பெறத் தவறியது மட்டுமின்றி, 2001 மார்ச்சில் ஏற்பட்ட நிதி நெருக்கடியைச் சமாளிப்பதற்காக, அடுத்த மூன்றாண்டுகளில் நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரிக் கழகம், மாநில அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டிய உரிமைத் தொகையிலிருந்து ரூபாய் 250 கோடி முன்பணமாகவும் பெற்றது. இதன் விளைவாக, 1990லிருந்து முன்தேதியிட்டு உரிமைத் தொகையைத் திருத்துவதனால் மாநில அரசுக்கு, கிடைத்திருக்கக்கூடிய ரூபாய் 541.29 கோடி கிடைக்காமல் போனது; அதுமட்டுமின்றி முந்தைய அரசு, உரிமைத் தொகையிலிருந்து முன்பணம் பெற்று செலவழித்து விட்டதால் மூன்றாண்டுகளுக்கான உரிமைத் தொகையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வாய்ப்பும் இந்த அரசுக்கு மறுக்கப்பட்டு விட்டது.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

- சந்தன மரம், தேக்கு மற்றும் ஏனைய வனப் பொருட்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய்.
- அரசு அளிக்கும் பல்வேறு பணிகளுக்காக வசூலிக்கப்படும் பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் மற்றும் ஏனைய கட்டணங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய். இவ்வருவாய், வரியல்லாத வருவாயைக் கணிசமாக அதிகரிக்கும் திறன் பெற்றவை என்பதால், இப்பணிகளை அளிப்பதற்காகும் செலவுக்கு ஏற்ப இக்கட்டணங்களைத் திருத்தியமைக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

4.3.3. மத்திய வரிகளிலிருந்து மாநிலத்திற்குக் கிடைக்கும் பங்கு

மாநில வருவாய் வரவுகளில், மத்திய வரிகளின் பங்கு, 1992-93ல், 20 சதவீதமாக இருந்து 1999-2000ல் 16 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது. மத்திய அரசால் அமைக்கப்பட்ட நிதிக் குழுக்கள் தொடர்ந்து மத்திய-மாநில வரிப் பகிர்வில் இம்மாநிலத்திற்கு உரிய பங்கினை அளிக்க மறுத்து வந்துள்ளன. பின்வரும் அட்டவணை யிலிருந்து இது தெளிவாகும்.

அட்டவணை 5: ஒப்பீட்டு அறிக்கை: தமிழ்நாட்டிற்குச் சேர வேண்டிய மத்திய வரிப் பகிர்வு குறித்து அடுத்தடுத்து அமைக்கப்பட்ட நிதிக் குழுக்களின் பரிந்துரைகள் (சதவீதம்)

நிதிக் குழு	7 ஆம் நிதிக் குழு	8 ஆம் நிதிக் குழு	9 ஆம் நிதிக் குழு முதல் அறிக்கை	9 ஆம் நிதிக் குழு இரண்டாம் அறிக்கை	10 ஆம் நிதிக் குழு	11 ஆம் நிதிக் குழு
தமிழ்நாட்டுக்கு அளிக்கப்பட்ட வரிப் பகிர்வின் சதவீதம்	8.048	7.565	7.614	7.931	6.637	5.385

பத்தாம் நிதிக் குழுவுடன் ஒப்பிடுகையில், பதினோராம் நிதிக்குழு, தமிழ்நாட்டிற்கான மத்திய வரிகளின் பங்கினை, 6.637 சதவீதத்திலிருந்து 5.385 சதவீதமாகக் குறைக்கப் பரிந்துரைத்துள்ளது. இதன் விளைவாக, மாநில அரசு 2000-05 ஆம் ஆண்டுகளில் ரூபாய் 2946 கோடியை இழக்க வேண்டியவரும்.

மத்திய-மாநில நிதிப் பகிர்வினைத் தீர்மானிப்பதற்காக, பதினோராம் நிதிக்குழு பின்பற்றும் அளவுகோல்களும் (Criteria) ஒப்புநோக்கு சிறப்புக் கூறுகளும் (Relative weights) தமிழ்நாடு போன்ற சிறப்பாகச் செயல்படும்

2001 ஆகஸ்ட் 18]

மாநிலங்களைத் தண்டிப்பதாகவே உள்ளன. இது, மத்திய மாநில உறவுகள் குறித்து சர்க்காரியா கமிஷன் பரிந்துரைத்த கூட்டாட்சிக் கோட்பாடுகளுக்கு முரணானதாகும். நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு அதிகப் பங்களிக்கும் மாநிலங்களுக்கு வரிப் பகிர்வு வகையில் உரிய அளவைக் காட்டிலும் குறைவான பங்கு கிடைப்பது வேதனைக்குரிய நிலையாகும். நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்குவதற்கான புதிய வழிவகைகளைக் கண்டறிவதில் தமிழ்நாடு போன்ற சிறப்பாகச் செயல்படும் மாநிலங்களுக்கு அதிக நிதி அதிகாரங்களைப் பிரித்துக் கொடுக்க மத்திய அரசு காட்டி வரும் தயக்கம், பெரும் தடையாக இருந்து வருகிறது.

4.3.4. மத்திய அரசிடமிருந்து கிடைக்கும் மானியங்கள்

மாநில வருவாய்க் கணக்கிற்கு மத்திய அரசு வழங்கும் மானியமும் 1992-93 ஆம் ஆண்டில் 12 சதவீதமாக இருந்தது; ஆனால், அது படிப்படியாகக் குறைந்து 1999-2000 ஆம் ஆண்டில் 8 சதவீதமாகியுள்ளது.

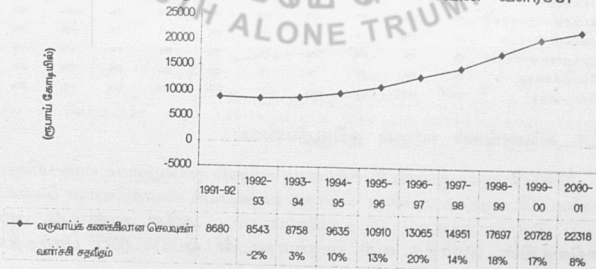
மத்திய அரசின் நிதி ஆதரவு குறைந்திருப்பதாலும் மாநில அரசுக்கு நிதி அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்படாததாலும் கூடுதல் வருவாய் திரட்டுவதற்கு வாய்ப்புகள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன.

பிரிவு-V

வருவாய்க் கணக்கிலான செலவின் நிலவரம்

5.1. மாநிலத்தின் வருவாய்க் கணக்கிலான செலவு அல்லது நடப்புச் செலவு முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்குக் கூட்டுப்பாடற்று வளர்ந்து வந்துள்ளது. வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறை பல்கிப் பெருகியதற்கு இது ஒரு முக்கியக் காரணமாகும்.

வரைபடம் 8: வருவாய்க் கணக்கிலான செலவின் வளர்ச்சி

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

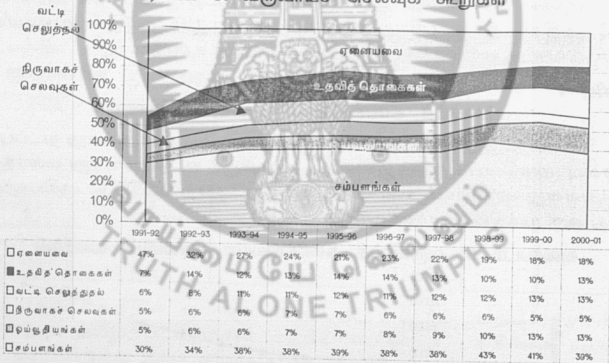
5.2. மேற்கண்ட வரைபடத்திலிருந்து பின்வரும் உண்மைகளை அறியலாம்:

♦கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் வருவாய்க் கணக்கிலான செலவு இரு மடங்குக்கு மேல் அதிகரித்துள்ளது.

♦1998-99 மற்றும் 1999-2000 ஆம் ஆண்டுகளில் வருவாய்க் கணக்கிலான செலவின் வளர்ச்சி வீதம் உச்ச நிலையில் இருந்தது. ஊதிய நிலுவைத் தொகைகள் வழங்கியது, அரசுப் பணியாளர்களின் சம்பளங்கள் மற்றும் ஓய்வூதியத் தொகைகள் அதிகரித்தது ஆகியவையே இதற்குக் காரணங்களாகும்.

கடந்த பத்து ஆண்டுகளில், வருவாய்க் கணக்கிலான செலவின் முக்கியக் கூறுகள், அவற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கு ஆகியவை வரைபடம்-9ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வரைபடம் 9: வருவாய்க் செலவுக் கூறுகள்

5.2.1. சம்பளங்கள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள்

2000-01 ஆம் ஆண்டில் சம்பளம் மற்றும் ஓய்வூதியம் வகையிலான செலவுப் பொறுப்பு, அரசின் மொத்த வருவாய்க் கணக்கிலான செலவில் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் 52 சதவீதமாகும். அதே ஆண்டில், அரசு, மாநிலத்தின் சொந்த வரி வருவாயுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால்

2001 ஆகஸ்ட் 18]

94 சதவீதத்தை, சம்பளங்கள் மற்றும் ஓய்வூதியங்களுக்காகச் செலவிட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

அட்டவணை 6: 2000-01 ஆம் ஆண்டில் மாநில அரசின் சொந்த வரி வருவாயில் சம்பளம் மற்றும் ஓய்வூதிய செலவுப் பொறுப்பின் சதவீதம்

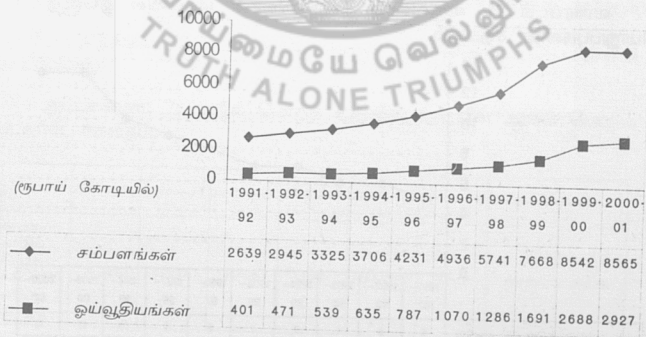
ஆண்டு	சம்பளம் (ரூபாய் கோடியில்)	ஓய்வூதியம் (ரூபாய் கோடியில்)	மாநில அரசின் சொந்த வரிவருவாய் (ரூபாய் கோடியில்)	மாநில அரசின் சொந்த வரி வருவாயில் சம்பளம் மற்றும் ஓய்வூதியச் செலவின் சதவீதம்
2000-01	8565*	2927*	12282**	94 %

(* 2000-01 திருத்த மதிப்பீட்டைக் குறிக்கிறது;

** 2000-01 மாநிலக்கணக்குத் துறைத் தலைவரின் தற்காலிக கணக்கைக் குறிக்கிறது)

கடந்த பத்தாண்டுகளில் இம்மாநில அரசுக்கு சம்பளம் மற்றும் ஓய்வூதிய வகையிலான செலவில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி குறித்த முழுமையான புள்ளிவிவரங்களை பின்வரும் வரைபடம் காட்டுகிறது:

வரைபடம் 10: சம்பளங்கள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் வளர்ச்சி

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

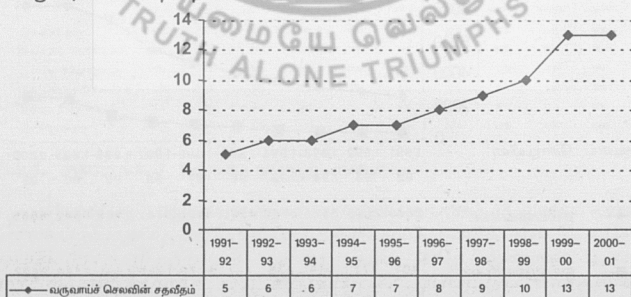
* மைய அரசின் ஐந்தாவது ஊதியக் குழுப் பரிந்துரைகளை நிறைவேற்றியதன் விளைவாக, கடந்த மூன்றாண்டுகளில், சம்பளங்கள், படிகள், ஓய்வூதியங்கள் குறித்த செலவு மிக விரைவாக உயர்ந்துள்ளது.

* பணியாளர்களுக்கும் ஓய்வூதியதாரர்களுக்கும் பொங்கல் பரிசு வழங்கியதாலும், மத்திய அரசுப் பணியாளர்களுக்கு அகவிலைப்படி திருத்தி அமைக்கப்பட்டதற்கு இணையாக, தொடர்ந்து அகவிலைப்படியை உயர்த்தி வழங்கி வந்ததாலும், ஊதிய வகையில் மாநில அரசின் மொத்தச் செலவு அதிகரித்தது.

* 1984ல் ரூபாய் 67 கோடியாக இருந்த ஓய்வூதியச் செலவு 2000-2001ல் சுமார் ரூபாய் 2927 கோடியாக அளவு கடந்து உயர்ந்துள்ளது. இவ்வகையிலான செலவு, கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் ஆண்டொன்றுக்கு சராசரியாக 30 சதவீதம் என்ற கற்பனைக்கு எட்டாத அளவில் அதிகரித்துள்ளது. இந்த உயர்வுதான் மாநில அரசின் வருவாய்க் கணக்கிலான மொத்த செலவின வளர்ச்சிகளில் கணிசமான உயர்வாக உள்ளது.

கடந்த 10 ஆண்டுகளில் வருவாய்க் கணக்கிலான செலவில், ஓய்வூதியச் செலவின் வளர்ச்சி சதவீதம் பின்வரும் வரைபடத்தில் சுருக்கமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:

வரைபடம் 11: வருவாய்க் கணக்கிலான செலவில் ஓய்வூதியப் பொறுப்புகளின் சதவீதம்.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

மாநிலத்தின் மோசமான நிதிநிலைமை காரணமாக, பணியாளர்களுக்கு வழங்க வேண்டிய ஊதியம் மற்றும் படிகள் வகையில் ரூபாய் 623 கோடியும், 1996-1998 கால அளவில் ஓய்வுபெற்ற ஓய்வூதியதாரர்களுக்கு வழங்கவேண்டிய ஓய்வூதியம் மற்றும் பலன்கள் வகையில் ரூபாய் 469 கோடியும் முந்தைய அரசு தராமல் பிடித்தம் செய்துள்ளது. இது, இந்த அரசு அலுவலர்களுக்குச் சேரவேண்டிய தொகையில் 60 சதவீதமாகும். இதனால் மேற்கண்ட சுமைகள் 2003-04 நிதி ஆண்டில் தற்போதைய அரசின் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ளது. பிடித்தம் செய்யப்பட்டுள்ள இந்த நிலுவைத் தொகைக்கான வட்டியையும் சேர்த்து கணக்கிட்டால் அரசு 2003-04 ஆம் ஆண்டில் வழங்கவேண்டிய நிதிச்சுமை ரூபாய் 1823 கோடியாக உயரக்கூடும்.

5.2.2. அரசின் கடன் நிலை

அண்மைக் காலங்களில், மாநில அரசு செலுத்த வேண்டிய கடன் வெகுவாக அதிகரித்துள்ளது. 31-3-2000 நாள் நிலவரப்படி, மொத்தப் பொதுக்கடன் ரூபாய் 23840 கோடியாகும். இதில், தமிழக அரசின் மாநிலக் கடன் ரூபாய் 6006 கோடி, மத்திய அரசின் கடன்களும், முன்பணங்களும் ரூபாய் 12385 கோடி, வருங்கால வைப்புநிதி ரூபாய் 4672 கோடி மற்றும் ஏனைய வைப்புகள் ரூபாய் 177 கோடி ஆகியன அடங்கும். இது 31-3-2001 நிலவரப்படி ரூபாய் 29008 கோடியாக அதிகரிக்கக்கூடும்.

ஆண்டுதோறும் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்கள் மற்றும் அளிக்கப்படும் பணிகளின் மொத்தப் பண மதிப்பில் அரசுக் கடன்களின் சதவீதம், நிதிநிலை சீர்கேட்டின் மோசமான நிலைமையைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

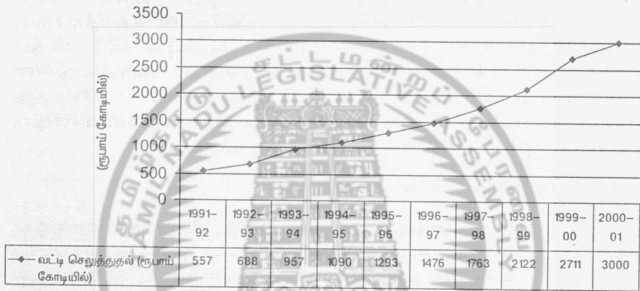
அட்டவணை: 7: மாநில மொத்த உற்பத்தி மதிப்பில் அரசுப் பொதுக் கடனின் சதவீதம்.

	1993—94	1994—95	1995—96	1996—97	1997—98	1998—99	1999—00	2000—01
கடன்— மாநில மொத்த உற்பத்தி மதிப்பு விகிதம்	16.22%	16.24%	15.99%	15.91%	15.68%	16.64%	18.53%	19.43%

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

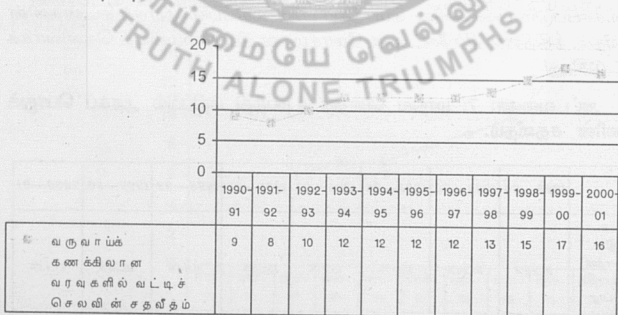
பின்வரும் வரைபடம், கடந்த பத்தாண்டுகளில் அரசின் கடன்கள் தொடர்பான வட்டிச் சுமை எந்த அளவுக்கு அதிகரித்துள்ளன என்பதைக் காட்டுகிறது.

வரைபடம் 12: வட்டிச் செலவின் வளர்ச்சி

கடந்த பத்தாண்டுகளில், வருவாய்க் கணக்கிலான மொத்த வருவாயில் அரசு, செலுத்த வேண்டிய வட்டி சதவீதத்தை வரைபடம் 13-ல் காணலாம்.

வரைபடம் 13: வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகளில் வட்டிச் செலவின் சதவீதம்

2001 ஆகஸ்ட் 18]

பின்வரும் அட்டவணையில் கண்டுள்ளவாறு, புதிய கடன்களில், திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்ட கடன்களின் விகிதம், கவலையளிப்பதாக உள்ளது. வாங்கப்படுகின்ற கடன்கள், நடப்புச் செலவுக்கும், மிகக் குறைந்த வருவாய் ஈட்டக்கூடிய சொத்துக்களை உருவாக்குவதற்கும் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதால், இக்கடன் சுமை மாநிலத்தின் நிதி ஆதாரங்களைக் கரைத்துவிடும் ஒரு வடிகாலாக உள்ளது.

அட்டவணை 8: புதிய கடன்களில் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்ட கடன்களின் சதவீதம்

	1993—94	1994—95	1995—96	1996—97	1997—98	1998—99	1999—00	2000—01
அரசு திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய கடன் பொறுப்புகள் (ரூபாய் கோடியில்)	1237	1333	1562	1925	2170	2634	3314	3649
புதிய கடன்கள் (ரூபாய் கோடியில்)	1438	1904	1462	1779	2132	2678	3229	5028
புதிய கடன்களில் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்ட கடன்களின் சதவீதம்	87.41%	70.07%	106.84%	108.21%	101.78%	98.36%	102.6%	72.57%

இப்புள்ளிவிவரங்கள் அரசு, அதன் செலவுப் பொறுப்புகளைச் சமாளிக்க கடன் வாங்கியே சமாளித்து வந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றன. அரசின் வருவாய்க் கணக்கிலான மொத்தச் செலவு அதிகரிப்பிற்கு வட்டிச் செலவு அதிகரித்துள்ளதும் ஒரு காரணமாகும். வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகள் அதிகரிக்காத நிலையில், அரசு, பல்வேறு செலவுகளுக்காக, மேன்மேலும் கடன் வாங்கவேண்டிய கட்டாய நிலைக்குள்ளாகிறது. அரசின் அதிகரித்துவரும் கடன் சுமை, மேலும் சமாளிக்க முடியாத நிதி நிலையை வெளிக்காட்டும் அறிகுறியாக உள்ளது.

அரசின் உத்தரவாதங்கள்

பல்வேறு அரசு நிறுவனங்கள் மற்றும் கூட்டுறவு நிறுவனங்கள் ஆகியவை வாங்கும் கடன் மற்றும் அதன் மீதான வட்டி முதலியவற்றுக்காக, கடனுதவி அளிக்கும் நிறுவனங்களுக்கு அரசு உத்தரவாதங்கள் தருகிறது. கடன் பெற்ற நிறுவனங்கள் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க இயலாதபோது, அரசின் நம்பகத் தன்மையைப்

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

பேணிக் காக்க உத்தரவாதமளித்த தொகையை அரசு கொடுத்துத் தீர்க்கும் என்பதே இதன் பொருளாகும். எனவே, உத்தரவாதப் பொறுப்புகள் அரசின் தவிர்க்கமுடியாத பொறுப்புகளாகும்.

31-3-2001 ஆம் நாள் நிலவரப்படி, நிலுவையாகவுள்ள மொத்த உத்தரவாதத் தொகை ரூபாய் 12388 கோடியாகும். இது, 2000-01 நிதியாண்டின், மாநில அரசின் வருவாய்க் கணக்கிலான மொத்த வரவுகளில் 68 சதவீதமாகும்.

நிலுவையாகவுள்ள உத்தரவாதங்கள் காரணமாக அரசுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நிதிப் பொறுப்புகளின் அளவு மிகுந்த கவலை அளிப்பதாக உள்ளது. அரசு உத்தரவாதமளித்த கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்தத் தவறிய பொதுத் துறை நிறுவனங்கள் மற்றும் கூட்டுறவு நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. கடந்த நிதியாண்டில் மட்டும், ஏழு கூட்டுறவு நிறுவனங்களும் ஒரு பொதுத் துறை நிறுவனமும் அரசின் உத்தரவாதத்தின்பேரில் பெற்ற கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்தத் தவறியதால், அந்நிறுவனங்களின் கடனை அரசு கொடுத்துத் தீர்த்தது. அத்தகைய நிறுவனங்கள் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்க இவ்வரசு கருதியுள்ளது.

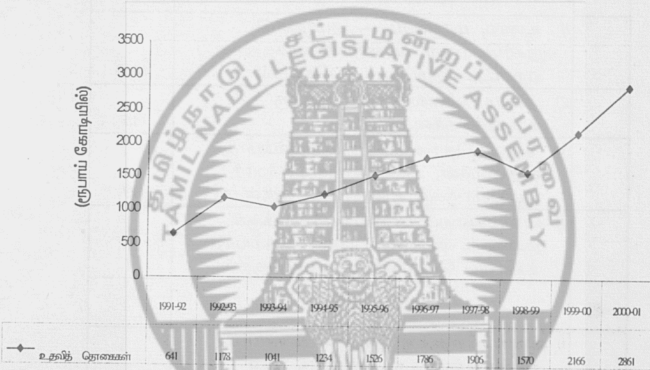
5.2.3. உதவித் தொகைகள்

பொருள்கள் மற்றும் சேவைகளின் உற்பத்திக்கு உண்மையாக ஆகும் செலவிற்கும் அவற்றைப் பயன்படுத்துவோரிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் தொகைகளுக்கும் இடையேயான வேறுபாட்டினை உதவித் தொகைகள் என்று பொருள் கொள்ளலாம். உதவித் தொகைகளை நேரடியான/ வெளிப்படையான உதவித் தொகைகள் என்றும் மறைமுகமான/ வெளிப்படையற்ற உதவித் தொகைகள் என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். நேரடியான உதவித் தொகை வழங்குவதில், பயனீட்டாளர்கள் தெளிவாக கண்டறியப்படுகிறார்கள். அதற்கான நிதி ஒதுக்கீடும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. அரசு நல்கும் பணிகளுக்காக பயனீட்டாளர்களிடமிருந்து கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்படாத நேர்வில், மறைமுகமாக உதவித் தொகைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. மேலும், பொதுத் துறை நிறுவனங்கள், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், விவசாயிகள் ஆகியோருக்கு வழங்கப்பட்டு வசூலாகாத கடன்களும் இந்த உதவித் தொகைகளில் அடங்கும்.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

வெளிப்படையான/மறைமுகமான உதவித் தொகைகளிலும் அதுபோன்ற அரசின் ஏனைய மானியங்களிலும், குறிப்பிடத்தக்க உயர்வு காணப்படுகிறது. கடந்த பத்தாண்டுகளில் உதவித் தொகைகள் வகையில் ஏற்பட்ட செலவு குறித்த விவரத்தைப் பின்வரும் வரைபடத்தில் காணலாம்:-

வரைபடம் 14: உதவித் தொகை வகையிலான செலவு உயர்வு

(குறிப்பு: தமிழ்நாடு மின் வாரியத்தில் அரசுக்குள்ள சமபங்குகளை, உதவித் தொகையாக மாற்றியதே, 1992-93 ஆம் ஆண்டில் உதவித் தொகைகள் திடீரென உயர்ந்ததற்குக் காரணமாகும். தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்திற்கு முந்தைய ஆண்டே வழங்கப்பட்ட உணவுப் பொருள் உதவித் தொகையை 1998-99 ஆம் ஆண்டில் ஈடுசெய்ததின் காரணமாக, அந்த ஆண்டு உதவித் தொகைகள் வகையிலான செலவு குறைந்தது)

அரசின் முக்கிய உதவித் தொகைகள், உதவி மானியங்கள், நிதி ஆதரவுத் திட்டங்கள் மற்றும் 2000-01 திருத்த மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் இதற்கான ஒதுக்கீடுகள் குறித்த ஒரு பொதுவான கண்ணோட்டத்தை கீழ்க்காணும் அட்டவணையில் காணலாம்.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

அட்டவணை 9: மாநில அரசு வழங்கும் முக்கிய உதவித் தொகைகள், உதவி மானியங்கள், நிதி ஆதரவுத் திட்டங்கள் குறித்த பட்டியல் (ரூபாய் கோடியில்)

2000—01 திருத்த
மதிப்பீடு

அ	பொது விநியோக முறை	
	1) உணவு மானியம் — தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்திற்கு ஏற்பட்ட இழப்பை ஈடுசெய்தல்	1700
	2) நியாய விலைக் கடைகளுக்கு உதவித்தொகை	15
	3) உதவித்தொகை பெறும் முதியோர், விதவைகள், உடல் ஊனமுற்றோர் ஆகியோருக்கு உணவுப் பொருள்கள்	13
	4) காவல்துறைப் பணியாளர்களுக்குக் குறைந்த விலையில் இன்றியமையாத உணவுப் பொருள்களை வழங்குதல்	4
ஆ	வேளாண்மை	
	1) விவசாயிகளுக்கு இலவச மின்சாரம் வழங்கியதற்காக தமிழ்நாடு மின் வாரியத்திற்கு உதவித்தொகை (*) (தொகை மட்டும்)	250
	2) விவசாயிகளுக்கு உற்பத்தி ஊக்கத்தொகை	50
	3) சொட்டு நீர்ப்பாசன உதவித்தொகை	13
	4) மானாவாரிப் பகுதிகளில் தேசிய நீர் வரத்துப் பகுதி மேம்பாட்டுத் திட்ட உதவித்தொகை	10
	5) வேளாண்மைத் துறையில் பிற உதவித்தொகைகள்	21

(*) இலவச மின்சாரம் வழங்கிய வகையில் அரசு தமிழ்நாடு மின் வாரியத்திற்கு அளிக்க வேண்டிய தொகை ரூபாய் 3208 கோடி ஆகும். இச்செலவுப் பொறுப்பை அரசு ஏற்க இயலாததால், இப்பற்றாக்குறையை ஈடு செய்ய தமிழ்நாடு மின் வாரியம் அதிக கடன் வாங்குகிறது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

(ரூபாய் கோடியில்)

2000-01 திருத்த

மதிப்பீடு

இ	கைத்தறி	
	1) இலவச சேலை வேட்டித் திட்டம்	9.5
	2) துணி விற்பனை மீதான தள்ளுபடி	78
	3) வயது முதிர்ந்தோர் உதவித் தொகை பெறுபவர்களுக்கு இலவச சேலை வேட்டிகள்	14
	4) நெசவாளர்கள் வீட்டு வசதித் திட்டம்	3
ஈ	கல்வி	
	1) கல்வி நிறுவனங்கள் முதலியவற்றிற்கு சம்பளம் மானியங்கள்	1798
	2) மாணவர்களுக்குப் படிப்புதவித் தொகை மற்றும் பயிற்சி உதவித் தொகை	121
	3) மாணவர்களுக்கு இலவச சீருடை வழங்குதல்	66
உ	சத்துணவு	
	பல்வேறு மதிய உணவுத் திட்டங்களுக்கு நிதியுதவி (சம்பளம் உட்பட)	5.59
ஊ	தொழிற்சாலைகள்	
	1) தொழிற்சாலைகளுக்கு மூலதன உதவித் தொகை	30
	2) தொழிற்சாலைகளுக்கு மின்சக்தி மற்றும் மின் உற்பத்தி இயந்திர உதவித் தொகை	8

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

(ரூபாய் கோடியில்)

2000—01 திருத்த

மதிப்பீடு

எ	போக்குவரத்து	
	1) மாணவர்களுக்கு இலவச பேருந்து பயணச்சீட்டு (**) 165	
ஏ	கால்நடை வளர்ப்பு மற்றும் பால்பண்ணை மேம்பாடு	
	1) பால்வள உதவித்தொகை 30	
	2) மீனவர்களுக்கு டிசலுக்கான உதவித் தொகை 3	
	3) மீனவர்களுக்கு வீட்டுவசதித் திட்ட மானியம் 12	
	4) மீனவர்களுக்கான சேமிப்பு மற்றும் நிவாரணத் திட்டம் 13	
ஐ	வீட்டுவசதி	
	1) இலவச வீட்டுமனை வழங்கும் திட்டம் மற்றும் வீடுகள் கட்டும் திட்டம் 96	
	2) ஊரக வீட்டுவசதிக்காகக் கடன் மற்றும் உதவித் தொகை வழங்கும் திட்டம் 7	
ஒ	சமூக நலன்	
	1) முதியோர் உதவித் தொகை வழங்குதல் 100	
	2) ஆதரவற்ற விதவைகள் மற்றும் உடல் ஊனமுற்றோருக்கு உதவித் தொகை 101	

(**) மாணவர்களுக்கு இலவச பேருந்துப் பயணச்சீட்டு வழங்கிய வகையில் அரசு அளிக்க வேண்டிய உதவித் தொகை மற்றும் ஈடுசெய்ய வேண்டிய தொகை சுமார் ரூபாய் 165 கோடியாகும். மேலும், அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள் நடப்பாண்டில் புதிய பேருந்துகள் வாங்குவதற்காக ரூபாய் 100 கோடி ஒதுக்குமாறு அரசைக் கேட்டு வருகின்றன.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

(ரூபாய் கோடியில்)

2000—01 திருத்த

மதிப்பீடு

3)	ஆதரவற்ற வேளாண் மைத் தொழிலாளர்களுக்கு உதவித் தொகை	20
4)	கணவனால் கைவிடப்பட்ட மனைவிகளுக்கு உதவித் தொகை	13
5)	விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களுக்கு உதவித் தொகை	14
6)	தமிழ்ப் பண்டிதர்களுக்கு உதவித் தொகை	8
ஓ	பல்வகை	
1)	அகதிகள் இடருதவித் தொகை	19
2)	போக்குவரத்து விபத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இழப்பீட்டுத் தொகை	8
3)	இறுதிச் சடங்குகளுக்கான மானியம்	6
4)	வகுப்புக் கலவரங்களின்போது இறந்தவர்களுக்கு உதவித் தொகை	2
	மொத்தம்	5465

மாநில அரசு வழங்கிவரும் முக்கியமான நேரடி மற்றும் மறைமுக உதவித் தொகைகள் குறித்து ஓர் ஆய்வு மேற்கொள்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

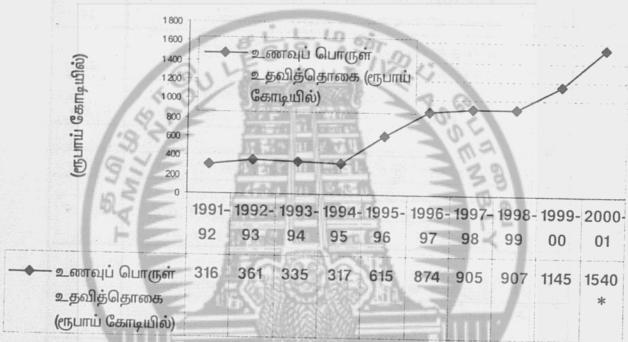
5.2.3.(அ) பொது விநியோக முறை வாயிலான உதவித் தொகை:

பிற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடும்போது, தமிழ்நாட்டில்தான் உணவுப் பொருள் உதவித் தொகைக்காக, வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் மிக அதிகமாக நிதி ஒதுக்கப்படுகிறது. 1991-92 ஆம் ஆண்டில் ரூபாய் 316 கோடியாக இருந்த ஒதுக்கீடு, 2000-01 ஆம் ஆண்டில் ரூபாய் 1540 கோடி என்ற அளவிற்கு உயர்ந்து விட்டது. உதவித் தொகையாக, அரசு பெருந்தொகை செலவிட்டு வருகின்றபோதிலும், தரம் குறைந்த உணவுப் பொருள்கள் வழங்கப்படுவதாகவும், பெருமளவிலான இன்றியமையாப் பொருள்கள், வெளிச் சந்தைக்குத் திருப்பி விடப்படுவதாகவும் தொடர்ந்து

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

புகார்கள் வருகின்றன. கடந்த பத்தாண்டுகளில், உணவுப் பொருள் உதவித் தொகை வகையில் அரசுக்கு ஆன செலவில் ஏற்பட்ட உயர்வைப் பின்வரும் வரைபடம் காட்டுகிறது.

வரைபடம் 15: கடந்த பத்தாண்டுகளில் உணவுப் பொருள் உதவித் தொகை வகையில் ஏற்பட்ட உயர்வு

*(உணவுப் பொருள் உதவித் தொகை குறித்த 2000-01 ஆம் ஆண்டிற்கான புள்ளி விவரங்கள் மாநிலக் கணக்குத் துறைத் தலைவரால் தயாரிக்கப்பட்ட தற்காலிகக் கணக்கின் அடிப்படையிலானவை)

மாநில அரசு, 1998 ஆம் ஆண்டில் புதிய குடும்ப அட்டைகளை வழங்கியபோது, வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே உள்ள குடும்பங்கள் மற்றும் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ள குடும்பங்கள் என வகைப் படுத்தவில்லை. இதன் விளைவாக, அரசு வழங்கும் உணவுப் பொருள் உதவித் தொகையின் மூலம் வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலேயுள்ளவர்களும் பயன் பெறுகின்றனர்.

அரிசிக்கான உதவித் தொகை:

உணவு மானியச் செலவில், நியாய விலைக் கடைகளில் மக்களுக்கு அளிக்கப்படும் மலிவு விலை அரிசிக்கான செலவும், வடிநிலப் பகுதி விவசாயிகள் நெல்லை தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்திற்கு விற்பதற்காக அளிக்கப்படும் உற்பத்தி ஊக்கத்தொகைச் செலவும்

2001 ஆகஸ்ட் 18]

அடங்கும். தமிழ்நாட்டில், பொது விநியோக முறையின்கீழ் அரிசியைக் கொள்முதல் செய்து வழங்குவதற்கான நடைமுறைகள் பின்வருமாறு:

♦தமிழ்நாட்டில் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழ்பவர்களின் எண்ணிக்கை, மாநில மொத்த மக்கள் தொகையில் (1991 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி) 35 சதவீதம் (அதாவது 48.62 இலட்சம் குடும்பங்கள்) என்று மத்திய அரசு, 1997 ஆம் ஆண்டில் லக்டவாலா (Lakhdawala) குழுவின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்தது. இம்மதிப்பீடுகளின்படி, மத்திய அரசு, வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே மற்றும் வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே வாழும் மக்களுக்கு வழங்குவதற்காக மாநில அரசு பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அரிசியின் அளவை நிர்ணயித்துள்ளது. இருந்தபோதிலும், மாநில அரசு, 2000 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத்திலிருந்து, மத்திய அரசால் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ளவர்களுக்கென்று ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் அரிசியை மட்டுமே பெற்றுக் கொள்கிறது. எஞ்சிய தேவையை நிறைவு செய்ய, அரசு, காவிரி வடிநிலப் பகுதிகளிலிருந்து நெல்லைக் கொள்முதல் செய்து கொள்கிறது.

♦தமிழ்நாட்டில் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழும் மக்களின் எண்ணிக்கை, அதிகரித்து வரும் நிலையில், மத்திய அரசு வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழும் குடும்பங்களுக்கென ஒதுக்கீடு செய்யும் அரிசியின் அளவு, தற்போது, இம்மாநிலத்தின் மொத்த மக்கள் தொகையில், 30.62 சதவீதத்தினரின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கு மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளது. (2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி).

♦தமிழக அரசு, வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ளவர்களுக்கென்று ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் அரிசியை இந்திய உணவுக் கழகத்திடமிருந்து கிலோ ஒன்றுக்கு ரூபாய் 5.65 என்ற விலையில் வாங்குகிறது. காவிரி வடிநிலப் பகுதியிலிருந்து தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்திற்கென்று கொள்முதல் செய்யப்படும் அரிசியைப்

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

பொறுத்தவரை, கொள்முதலுக்காக அளிக்கப்படும் உதவித் தொகை காரணமாக, அதன் கொள்முதல் விலை கிலோ ஒன்றுக்கு ரூபாய் 11.90 ஆகிறது. மேலும், மாநில அரசு, மத்திய அரசால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறைந்த அளவு ஆதரவு விலைக்கும் மேலாக, இடை நிகழ்வுச் செலவுகளையும் குவிண்டால் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 40 ஆக அளிக்கிறது.

- *பொது விநியோக முறையில் விற்பனை செய்யப்படும் அரிசியின் விலை, கிலோ ஒன்றுக்கு ரூபாய் 3.50 மட்டுமே என நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளதால், உதவித் தொகை வகையில் மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 120 கோடி செலவாகிறது.

குறுவைப் பருவத்தில், டிகேஎம்-9 என்கிற மோட்டாராக அரிசியே முக்கியமாகக் கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டு மக்கள் இந்த அரிசியை அதிகமாக விரும்பி உண்பதில்லை. வெளி அங்காடி விற்பனை குறித்தும், நெல் நடமாட்டம் குறித்த கட்டுப்பாடுகளை அகற்றுவது குறித்தும் சமீப காலம் வரை முடிவு எடுக்கப்படாத நிலையில் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகக் கிடங்குகளில் அரிசி இருப்பு அதிகரித்து வந்தது.

இவற்றால் மாநில அரசின் நிதி நிலைமையும் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்தின் நிதி நிலைமையும் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

- *இந்திய ரிசர்வ் வங்கி அளித்துள்ள ரொக்கக் கடன் வசதியை தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் முழுமையாகப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்றால், 3 மாதத் தேவை அளவுக்கு அல்லது அதற்குக் குறைவாக மட்டுமே அரிசி இருப்பு இருக்க வேண்டும். சூமார் 10 மாதங்களுக்குத் தேவையான அரிசியை, ரூபாய் 1200 கோடி அளவிற்கு அதிக விலையில் கொள்முதல் செய்ததால் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் ரொக்கக் கடன் வசதியை தற்போது முழுமையாகப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. இதனால் அரசுக்கு நிதிச்சுமை கூடியுள்ளது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

*நீண்ட காலமாக, சில இடங்களில் சுகாதாரமற்ற முறையில் அரிசி சேமித்து வைக்கப்படுவதால் அதன் தரமும் மோசமடைகிறது. இதனால், கூடுதல் வட்டிச் சுமை, சேமிப்பு இழப்பு முதலியன ஏற்பட்டு அரிசியின் கொள்முதல் விலை அதிகரிக்கிறது.

வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் உணவு மானியத்திற்காக பெருமளவில் நிதி ஒதுக்கீடு இரண்டு முக்கிய நோக்கங்களுக்காக செய்யப்படுகிறது. (i) வறியவர்களுக்கு உணவுப் பரதுகாப்பு அளிப்பது மற்றும் (ii) நெல் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்கு ஆதரவு விலை அளிப்பது. டிகேஎம்-9 ரக அரிசிக்கு குறைந்தளவே தேவை இருப்பதாலும், அதன் தரம் குறைந்து கொண்டே போவதாலும், மேலும் நெல் நடமாட்டக் கட்டுப்பாடு காரணமாக விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த வருமானமே கிடைப்பதாலும் மேற்கண்ட இரண்டு நோக்கங்களில் எதுவுமே நிறைவேறியதாகத் தோன்றவில்லை.

தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழக கிடங்குகளில் 10 மாத இருப்பு அளவுக்கான அரிசியை சேர்த்து வைத்திருப்பதற்கு எவ்வித நியாயமும் இல்லை. பசுமைப் புரட்சிக்குப் பின்னர், அரிசி கிடைக்கவில்லை என்ற நிலைமை நமது மாநிலத்தில் இல்லை. நாட்டிற்குள் அரிசி எடுத்துச் செல்வதற்குண்டான கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், குறுகிய கால அளவில் எவ்வளவு அரிசி வேண்டுமானாலும் கொள்முதல் செய்து கொள்ளலாம். கடந்த சில ஆண்டுகளாக, இந்திய உணவுக் கழகமும் பெருமளவில் அரிசியை இருப்பில் வைத்து உள்ளது. நாட்டில் அரிசி இருப்பு, போதியளவு இருந்தபோதிலும், அரிசியை எடுத்துச் செல்வதற்கான கட்டுப்பாடுகளை அகற்ற முந்தைய அரசு தவறியதற்குக் காரணம் புரியவில்லை. இத்தவறான கொள்கை காரணமாக பண முடக்கம் ஏற்பட்டது; அரிசியின் தரமும் கெட்டுப் போனது. நமது மாநிலத்திற்கோ அல்லது நுகர்வோருக்கோ இதனால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை.

மண்ணெண்ணெய் மற்றும் சர்க்கரைக்கான உதவித் தொகை

மண்ணெண்ணெய், சர்க்கரை ஆகியவற்றைப் பொறுத்த வரையில், மத்திய அரசின் வழங்கல் விலைக்கும் மேலாக உதவித் தொகை வழங்கும் ஒரே மாநிலம், தமிழ்நாடு மட்டுமே ஆகும்.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

முன்னர், மத்திய அரசு நிர்ணயித்த வழங்கல் விலையின் அடிப்படையில், தமிழ்நாட்டில் நியாய விலைக் கடைகள் மூலமாக சில்லறை விலையில் மண்ணெண்ணெய் விநியோகிக்கப்பட்டு வந்தது. எனினும், மாநில அரசு நியாய விலைக் கடைகள் மூலமாக விநியோகிக்கப்படும் மண்ணெண்ணெயின் சில்லறை விற்பனை விலையை 1-1-2001 முதல் 60 காசு குறைத்தது. இந்த முடிவின் விளைவாக, மாதம் ஒன்றிற்கு ரூபாய் 4.5 கோடி கூடுதல் உதவித் தொகை சுமை ஏற்பட்டது.

மத்திய அரசு பொது விநியோக முறையில் குறைந்த விலையில் சர்க்கரை வழங்குவதை வருமான வரி செலுத்துவோருக்கு 1-4-2001 முதலும், மற்ற வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே உள்ளவர்களுக்கு 1-3-2001 முதலும் நிறுத்திவிட்டது. மேலும், 1-3-2001 முதல், ஒரு கிலோ சர்க்கரையின் சில்லறை விற்பனை விலையை ரூபாய் 13-லிருந்து ரூபாய் 13.25 ஆகவும் உயர்த்திவிட்டது. ஆயினும், மாநில அரசு, குடும்ப அட்டைதாரர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு கிலோ ரூபாய் 13 என்ற குறைந்த விலை வீதத்திலேயே தொடர்ந்து சர்க்கரையை விற்பனை செய்து வருகிறது. மேலும், மத்திய அரசு, மாநிலத்திற்கான சர்க்கரை ஒதுக்கீட்டளவைக் குறைத்து விட்டதால், தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் வெளிச் சந்தையிலிருந்து சர்க்கரையைக் கொள்முதல் செய்கிறது. இதன் விளைவாக, சர்க்கரைக்கான உதவித் தொகை சுமை கூடுதலாக மாதம் ஒன்றிற்கு ரூபாய் 3.65 கோடி ஏற்பட்டுள்ளது.

உணவு மானியத்திற்கான நிதி ஒதுக்கீடு, பெருகிவரும் வருவாய்க் கணக்கிலான செலவிற்கு முக்கியக் காரணமாக உள்ளது. ஆகவே, வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே மற்றும் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ளவர்களுக்கு உணவுப் பாதுகாப்பு அளிக்க அரசுக்கு ஏற்படும் செலவின் அளவை அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. இது அறிவார்ந்த விவாதத்திற்கு உதவியாக இருக்கும்.

பின்வரும் அட்டவணை, தமிழ்நாட்டில் வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே மற்றும் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ளவர்களுக்கு இன்றியமையாப் பொருள்கள் வழங்குவதற்காக ஏற்படும் அடக்கச் செலவு மற்றும் வழங்கப்படும் உதவித் தொகை ஆகிய விவரங்களைச் சுருக்கமாகக் காட்டுகிறது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

அட்டவணை 10: தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்படும் இன்றியமையாப் பொருள்களின் ஆதாரங்கள், கொள்முதல் செலவு மற்றும் விற்பனை விலை

இன்றியமையாப் பொருள்கள்	அரிசி		சர்க்கரை	மண்ணெண்ணெய்
கொள்முதல் ஆதாரம்/ ஒதுக்கீடு	வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே உள்ளவர்களுக்கு காக மத்திய அரசு செய்யும் ஒதுக்கீடு	வெளிச் சந்தை கொள்முதல்	மத்திய அரசு	மத்திய அரசு
கொள்முதல் விலை	கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ.5.65	கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ.11.90	கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ.13.25	லிட்டர் ஒன்றுக்கு ரூ.7.60லிருந்து ரூ.8.60 வரை
பொது விநியோக முறையின் கீழ் வரும் கடைகளில் விற்பனை விலை	கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ.3.50		கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ.13	லிட்டர் ஒன்றுக்கு ரூ.7 முதல் ரூ.8 வரை
வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ள குடும்பத்தினருக் கான அட்டை ஒன்றுக்கு உதவித் தொகை	கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ.2.15		கிலோ ஒன்றுக்கு 25 காசு	லிட்டர் ஒன்றுக்கு 60 காசு
வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலேயுள்ள குடும்பத்தினருக் கான அட்டை ஒன்றுக்கு உதவித் தொகை	கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ.8.40		கிலோ ஒன்றுக்கு 25 காசு	லிட்டர் ஒன்றுக்கு 60 காசு

*ஒரு கிலோ அரிசி, சர்க்கரை மற்றும் ஒரு லிட்டர் மண்ணெண்ணெய் வழங்கும் வகையில் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ள குடும்பத்தினருக்கான அட்டை ஒன்றுக்கு மொத்தம் ரூபாய் 3 உதவித் தொகையாக அரசு வழங்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால், வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலேயுள்ளவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அதேயளவு இன்றியமையாப் பொருள்களை வழங்குவதற்காக, குடும்ப அட்டை

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

ஒன்றுக்கு ரூபாய் 9.25 உதவித் தொகையாக அரசு வழங்க வேண்டியுள்ளது.

♦மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு குடும்ப அட்டைக்கு 20 கிலோ அரிசி, 2 கிலோ சர்க்கரை, 5 லிட்டர் மண்ணெண்ணெய் பெறப்படுவதாக வைத்துக் கொள்ளப்படுமாயின், வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழும் குடும்பத்தினருக்காக குடும்ப அட்டை ஒவ்வொன்றுக்கும் வழங்கப்படும் உதவித் தொகை மாதம் ஒன்றுக்கு மொத்தம் ரூபாய் 46.50 ஆகும்; ஆனால், வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலே வாழும் குடும்பத்தினரின் குடும்ப அட்டை ஒவ்வொன்றுக்கும் வழங்கப்படும் உதவித் தொகை மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 171.50 ஆகிறது.

♦உணவுப் பொருள் உதவித் தொகைக்காக ஒதுக்கப்படும் மொத்தத் தொகையில், வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ள மக்களைவிட வறுமைக்கோட்டிற்கு மேலேயுள்ளவர்களுக்கே அரசு 3.5 மடங்கு அதிகம் செலவிடுகிறது என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது.

♦மேலும், 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு மதிப்பீட்டின்படி, இம்மாநிலத்திலுள்ள குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை 1.44 கோடி ஆகும். ஆனால், புழக்கத்தில் உள்ள குடும்ப அட்டைகளின் எண்ணிக்கையோ 1.60 கோடியாக உள்ளது. ஒரு குறைந்தளவு மதிப்பீட்டின்படி, மாநிலத்தில் சுமார் 10 இலட்சம் போலி குடும்ப அட்டைகள் புழக்கத்தில் உள்ளதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். இந்தப் போலி குடும்ப அட்டைகள் அனைத்துமே வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ளவர்களிடம் இருக்குமாயின், அரசுக்கு ஏற்படும் இழப்பு ரூபாய் 55.80 கோடியாக இருக்கும் என்றும், இந்தப் போலி அட்டைகள் அனைத்தும் வறுமைக் கோட்டிற்கு மேலேயுள்ளவர்களிடம் இருக்குமாயின், அரசுக்கு ஏற்படும் இழப்பு ரூபாய் 205.80 கோடியாக இருக்கும் என்றும் மதிப்பிடப்படுகிறது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

பொது விநியோக முறைக் கட்டமைப்பு

தமிழ்நாட்டில், பொது விநியோக முறை, கிராமப்புறங்களிலும் நகர்ப்பகுதிகளிலும் கூட்டுறவுத் துறை மற்றும் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்தால் நடத்தப்படும் 27650 நியாய விலைக் கடைகளின் மூலம் நிருவகிக்கப்படுகிறது.

இன்றியமையாப் பொருள்களின் விற்பனையில் கிடைக்கும் ஆதாயம் மிகக் குறைவாக இருப்பதால், பெரும்பான்மையான கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் தங்களுடைய குறைந்த அளவு நிருவாகச் செலவைக்கூட இതിலிருந்து ஈடு செய்ய முடியவில்லை. இதன் விளைவாக, அவை நிதி உதவிக்காக அரசையே நம்பி இருக்க வேண்டிய நிலை உள்ளது.

இவ்வாறாக, இம்மாநிலத்தில் நடைமுறையிலுள்ள வறியோருக்கு இலக்கிடப்படாத பொது விநியோகத் திட்டம், பொருளாதாரம் சாரா ஏனைய பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துவதுடன் மாநிலத்தின் நிதிநிலைமைக்குப் பெரும் சமையாகவும் அமைகிறது. அரிசி போன்ற இன்றியமையாத பொருள்களின் வழங்கல் விலைக்கும், வெளி அங்காடி விலைக்கும் இடையே பெரும் வேறுபாடு இருப்பதால், இப்பொருட்கள் கள்ளச் சந்தைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட அதிக வாய்ப்புள்ளது. இதன் விளைவாக, உணவுப் பொருள் பாதுகாப்பு முறையின் எதிர்பார்த்த பயன்கள் சேர வேண்டிய ஏழை எளியவர்களுக்குச் சென்றடைவதில்லை.

5.2.3 (ஆ) வீட்டுப் பயனுக்காக நுகர்வோருக்குக் குறைந்த கட்டணத்திலும், விவசாயிகளுக்கு இலவசமாகவும் மின் சக்தி வழங்கல்

நம் நாட்டிலேயே, விவசாயிகளுக்கு இலவசமாக மின் சக்தி வழங்கும் இரு மாநிலங்கள் தமிழ்நாடு மற்றும் பஞ்சாப் மட்டுமே. பல்வேறு வகையான நுகர்வோர்களுக்கு மின் கட்டணம் நிர்ணயிப்பதில் பொருளாதார அடிப்படைக் கொள்கை இல்லாதது, மாநில அரசு மற்றும் தமிழ்நாடு மின் வாரியத்தின் நிதி நிலையை மிகவும் பாதித்துள்ளது.

• நுகர்வோர்களுக்குக் குறைந்த விலையில் அல்லது இலவசமாக மின்சக்தி வழங்குவதன் காரணமாக நடப்பு நிதியாண்டில், தமிழ்நாடு மின் வாரியத்திற்கு ஏற்படும் ஒட்டுமொத்த இழப்பு ஏறக்குறைய ரூபாய் 5000 கோடியாக இருக்கும்.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

•விவசாயிகளுக்கு இலவச மின் சக்தி வழங்குவதன் காரணமாக நடப்பு நிதியாண்டில் தமிழ்நாடு மின் வாரியத்திற்கு ஏற்படவுள்ள இழப்பு ரூபாய் 3208 கோடியாகும். இந்த இழப்பை ஈடுசெய்ய இவ்வாண்டில் ரூபாய் 2000 கோடியாவது வழங்குமாறு மின்வாரியம் அரசைக் கேட்டுக் கொண்டுள்ளது.

•இதேபோன்று, வீட்டுப் பயனீட்டாளர்களுக்குக் குறைந்த விலையில் மின் சக்தி வழங்குவதால், நடப்பு நிதியாண்டில், தமிழ்நாடு மின் வாரியத்திற்கு ரூபாய் 1400 கோடி வருவாய் இழப்பு ஏற்படும். 1995-96ல், இந்த இழப்பு ரூபாய் 256 கோடி மட்டுமே.

ஒவ்வொரு மாதமும், தமிழ்நாடு மின் வாரியத்திற்கு ரூபாய் 200 கோடி ரொக்க பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது. மாநில அரசிடமிருந்து தக்க நிதி உதவியில்லாததால் தமிழ்நாடு மின் வாரியம், மின் சக்தி வாங்குதல், எரிபொருள், சம்பளம் குறித்த செலவு, வட்டி செலுத்துதல் ஆகிய வருவாய்க் கணக்கிலான செலவுக்காக பெரும் தொகையைக் கடனாக வாங்கி வருகிறது.

தமிழ்நாடு மின் வாரியத்தின் பற்றாக்குறை அதிகரித்ததற்கு முக்கியக் காரணங்கள் பின்வருமாறு:

•தனியார் துறையைச் சேர்ந்த தனி மின் உற்பத்தியாளர்களிடமிருந்து நியாயமற்ற அதிக விலையில் மின் சக்தியை வாங்கியமை தமிழ்நாடு மின் வாரியத்தின் நிதி நிலைமையைக் கடுமையாகப் பாதித்துள்ளது. எனவே, இவ்வாரியம், மின் சக்தியின் வாங்கும் விலை தொடர்பாக, தனியார் துறையைச் சேர்ந்த தனி மின் உற்பத்தியாளர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்த உத்தேசித்துள்ளது.

•தமிழ்நாடு மின்சார வாரியத்தின் மின் உற்பத்தி நிலையங்கள் உற்பத்தி செய்யும் புனல் மின் சக்திக்கு (Hydel Power) யூனிட் ஒன்றுக்கு 21 காசாகவும் அனல் மின் சக்திக்கு (Thermal Power) ரூபாய் 2.14 ஆகவும் உற்பத்திச் செலவாகிறது. ஆனால், தனியார் மின் உற்பத்தியாளர் களிடமிருந்து வாங்கப்படும் மின் சக்தியின் விலை யூனிட் ஒன்றிற்கு ரூபாய் 3.96 முதல் ரூபாய் 5.27 வரை மிக அதிகமாக உள்ளது. தமிழ்நாடு மின்சார வாரியம், அதன் நிதி நிலைமை பற்றி ஒரு வெள்ளை அறிக்கை அளிக்கும்படிக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

*சொந்தமாக உற்பத்தி செய்யப்படும் மின் சக்தி மற்றும் வெளியிலிருந்து வாங்கப்படும் மின் சக்தியின் மொத்த உற்பத்திச் செலவு யூனிட் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 3.20 ஆகிறது. ஆனால், மின் சக்தியின் சராசரி விற்பனை விலை யூனிட் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 2.25 மட்டுமேயாகும். இதன் விளைவாக, தமிழ்நாடு மின் வாரியம் விற்பனை செய்யும் மின் சக்திக்கு, யூனிட் ஒன்றுக்கு 9.5 காசு இழப்பு ஏற்படுகிறது. தமிழ்நாடு மின் வாரியம் மாதந்தோறும் 3029 மில்லியன் யூனிட் மின் சக்தியை விற்பனை செய்கிறது.

*மின் அனுப்பீட்டில் நிகழும் இழப்பு மற்றும் மின் திருட்டு ஆகியனவும் தமிழ்நாடு மின்சார வாரியத்தினுடைய இழப்புக்கு ஒரு முக்கியக் காரணமாகும். மின் அனுப்பீட்டின் மூலம் ஏற்படும் இழப்பு ஆண்டொன்றிற்கு ரூபாய் 2000 கோடி ஆகும்.

அனைத்து வகை நுகர்வோர்களைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்நாட்டில் விதிக்கப்படும் மின் கட்டணம், ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் கருநாடகம் ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. இதனைப் பின்வரும் அட்டவணையில் காணலாம்.

அட்டவணை 11: மின் கட்டண ஒப்புநோக்கு அட்டவணை

வகைப்பாடுகள்	தமிழ்நாடு	ஆந்திரப் பிரதேசம்	கருநாடகம்
உயரழுத்த மின்சக்தி			
1. கட்டணம்-I தொழில்கள்	388	450	423
2. கட்டணம்-III வணிகம்	460	518	502
குறைந்த அழுத்த மின்சக்தி			
1.கட்டணம்-I (அ) வீட்டுப் பயன்பாடு	157	351	281
2.கட்டணம்-III (ஆ) தொழில்கள்	340	430	407
3.கட்டணம்-V வணிகம்	383	583	455

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

எனவே, தற்போதைய மின் உற்பத்தி மற்றும் மின் விநியோக அளவை மேம்படுத்தும் பொருட்டு, குறைந்தது, மின் உற்பத்தி மற்றும் வழங்கலுக்காகும் செலவாயினும் திரும்பக் கிடைக்கும் வகையில் உதவித் தொகையை நிர்ணயம் செய்வது அவசியமாகும். மூலப் பொருள்கள் மற்றும் ஏனைய பொருள்களின் கொள்முதல் செலவைக் குறைப்பதிலும், செலவுக்குரிய பயன் கிட்டும் வகையில் பொருள்கள் குறித்த நிர்வாகத்தை உறுதி செய்வதிலும், மேலும் கவனம் செலுத்துவது அவசியமாகிறது.

பின்வரும் காரணங்கள், தமிழ்நாட்டில் மின் துறையில் உடனடியாக சீர்திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தைக் காட்டுகின்றன.

- ♦ குறுகிய கால நோக்கில் பார்த்தாலும், தொலை நோக்கில் பார்த்தாலும் தற்போதைய நிலை தொடரமுடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தற்போதைய நெருக்கடியான நிதி நிலையைக் கொண்டு பார்த்தால் மாநில அரசு நடப்பு நிதியாண்டில், தமிழ்நாடு மின்வாரியத்திற்கு அளிக்க வேண்டிய உதவித் தொகையை அளிக்க இயலாமல் போகலாம்.
- ♦ மின் துறையில் விரிவான சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படும் வரை வெளிநாட்டு நிதியுதவி நிறுவனங்களும், மாநில அரசுக்கு நிதியுதவி அளிக்க விரும்பவில்லை.
- ♦ மின் துறையில் சீர்திருத்தங்கள் செய்ய வகை செய்யும் உடன்படிக்கையில் (MoU) கையொப்பமிட்டால் மட்டுமே, விரைவுபடுத்தப்பட்ட மின் சக்தி மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின்கீழ் (Accelerated Power Development Programme) மத்திய அரசு மேற்கொண்டு உதவியளிக்கும்.

5.2.3 (இ) போக்குவரத்து உதவித் தொகை

31-3-2001 ஆம் நாளன்றுள்ளபடி, அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்களுக்கு ரூபாய் 2035 கோடி ஒட்டுமொத்த இழப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. நடப்பு நிதியாண்டில், மேலும் ரூபாய் 315 கோடி இழப்பு

2001 ஆகஸ்ட் 18]

ஏற்படக்கூடும். அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்களின் மோசமான நிதிநிலையைப் பின்வரும் வரைபடம் விளக்குகிறது.

வரைபடம் 16: தமிழ்நாடு அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்களின் இழப்பு நிலவரம்

கடந்த பத்தாண்டுகளில் நிலவிய செலவுப் போக்கை ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில், அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்களின் பணியாளரைமப்புச் செலவுகள், 1990-91ல் ரூபாய் 336 கோடியாக இருந்தது; ஆனால், அது 2000-01ல் ரூபாய் 1316 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது தெரிய வருகிறது. அதேபோன்று, உயர்வேக டீசல் எண்ணெய் வகையிலான செலவும், 1990-91ல் ரூபாய் 195 கோடியிலிருந்து 2000-01ல் ரூபாய் 916 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது.

அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்களின் மோசமான நிதி நிலைமைக்குரிய காரணங்கள் பின்வருமாறு:

- உயர்வேக டீசல் எண்ணெயின் விலையில் (HSD Oil) அடிக்கடி ஏற்பட்ட உயர்வுக்கு ஏற்ப கட்டணம் அதிகரிக்கப்படாததால், போக்குவரத்து நிறுவனங்களின் பற்றாக்குறை மேலும் அதிகரித்தது. பொருள்கள் வாங்குவதிலும் அனைத்து நிருவாக நடைமுறைகளிலும் போதிய சிக்கன அணுகுமுறைகள் மேற்கொள்ளப்படாததும், அதனையொட்டி ஏற்பட்ட

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

பொருட்கள் மற்றும் துணைப் பாகங்களின் கொள்முதல் விலை அதிகரிப்பும், அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்களின் அவலமான நிதி நிலைமைக்குக் காரணமாயிற்று.

*அரசின் கொள்கை முடிவுகளின்படி போக்குவரத்து நிறுவனங்கள் சில வகைப் பயணிகளுக்கு இலவச பயண வசதி அளிக்கின்றன. இவர்களுள், மாணவர்கள், விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள், தமிழ்நாட்டில் சான்றிதழ் பெற்ற பத்திரிகையாளர்கள், நாடாளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்ற முன்னாள், இன்னாள் உறுப்பினர்கள், உடல் ஊனமுற்றோர் முதலியோர் அடங்குவர். சுயநிதிப் பொறியியல் கல்லூரிகள், மற்றும் பஸ்தொழில் நுட்ப பயிலகங்களில் பயிலும் மாணவர்களுக்கும் குறிப்பிட்ட சில நாடகக் கலைஞர்கள் முதலானோருக்கும் 50 சதவீத பயணக் கட்டணச் சலுகை அளிக்கப்படுகிறது.

அரசின் மோசமான நிதிநிலை காரணமாக, அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்களுக்கு இத்தகைய உதவித் தொகைகள் வகையிலான செலவை அரசால் ஈடு செய்ய இயலவில்லை. கடந்த பத்தாண்டுகளில் சலுகைப் பயணக் கட்டண வகையில், அரசு அளித்துவரும் உதவித் தொகையின் உயர்வை பின்வரும் அட்டவணையில் காணலாம்.

அட்டவணை 12: கடந்த பத்தாண்டில் போக்குவரத்து உதவித் தொகை அதிகரிப்பு

(ரூபாய் கோடியில்)

	1990-1991	1991-1992	1992-1993	1993-1994	1994-1995	1995-1996	1996-1997	1997-1998	1998-1999	1999-2000	2000-2001
மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பேருந்துக் கட்டணச் சலுகை வகையில் வழங்கப்பட்ட உதவித் தொகை	3.87	17.55	35.50	41.64	26.40	50.79	80.18	56.87	116.74	79.57	165.00

2001 ஆகஸ்ட் 18]

பின்வரும் அட்டவணையில், தமிழ்நாட்டில் நடைமுறையிலுள்ள பேருந்துக் கட்டணங்கள் நாட்டின் இதர மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன:

அட்டவணை 13: ஒப்புநோக்கு கட்டண விவரம்

மாநிலம்/அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனத்தின் பெயர்	கி.மீ. ஒன்றுக்கு கட்டணம் (ரூபாய்)
மகாராட்டிர மாநில அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனம்	42
பஞ்சாப் மாநில அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனம்	40
ஆந்திர மாநில அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனம்	32
இராஜஸ்தான் மாநில அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனம்	32
கேரளா மாநில அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனம்	28
ஒரிஸ்ஸா மாநில அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனம்	26
கருநாடக மாநில அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனம்	25.75
தமிழ்நாடு மாநில அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனம்	22

அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்களின் நிதி நெருக்கடியால் ஏற்பட்டுள்ள எதிர்மறையான விளைவுகள் வருமாறு:-

*அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள் அவற்றின் அன்றாடப் போக்குவரத்துப் பணிகளைப் பராமரிக்க முடியவில்லை. ஏனெனில், இதற்குத் தேவையான உதிரிப் பாகங்களை வாங்கும் நிலையில் இல்லை; பேருந்துகளைத் தொடர்ந்து இயக்குவதற்காக, இயங்கும் நிலையிலுள்ள பேருந்துகளிலிருந்து, உதிரிப் பாகங்களை எடுத்து, பழுதுபார்க்கப்படும் பேருந்துகளுக்கு மாற்றி வருகின்றனர். இம்மாநிலம் முழுவதும் உள்ள பல்வேறு பணிமனைகளில், சுமார் 812 பேருந்துகள் உதிரிப் பாகங்கள் மாற்றப் படுவதற்காகக் காத்திருக்கின்றன.

*அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள், போக்குவரத்து வளர்ச்சி நிதி நிறுவனத்திடமிருந்து அதிக அளவில் கடன் வாங்கியுள்ளன. அவை, திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய கடன் தொகை 31-5-2001 நிலவரப்படி

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

ரூபாய் 995.85 கோடி ஆகும். இதனால், போக்குவரத்து வளர்ச்சி நிதி நிறுவனம், கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கத் தவறிய அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள் அனைத்திற்கும் கடன் வழங்குவதை நிறுத்திவிட்டது.

♦ அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள் உடனடியாகத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய கடன் தொகை ரூபாய் 308.32 கோடியாகும். இதில், எண்ணெய் நிறுவனங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய ரூபாய் 73.8 கோடி, உதிரிப் பாகங்கள் வழங்கியவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய ரூபாய் 41.27 கோடி, விபத்து இழப்பீடு, பணிக்கொடை மற்றும் ஏனையோருக்கு அளிக்க வேண்டிய கடன் தொகை ரூபாய் 193.25 கோடி ஆகியவை அடங்கும்.

♦ அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள் அளித்து வருகின்ற விபத்து இழப்பீட்டுத் தொகை அதிகரித்து வருகின்ற போக்கு, மிகுந்த கவலை அளிப்பதாக உள்ளது. இது, 1990-91ல் ரூபாய் 10.51 கோடியாக இருந்து, 2000-01ல் ரூபாய் 68.30 கோடியாக அதிகரித்துள்ளது.

♦ மேலும், நீண்ட காலமாக இயங்கி, மாற்றப் படாமலுள்ள பேருந்துகளின் எண்ணிக்கை 4962 ஆகும். இது, மொத்தமுள்ள பேருந்துகளின் எண்ணிக்கையில் 29 சதவீதமாகும்.

அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள், நியாயமான அளவில் பேருந்துப் பணிகளைத் தொடர்ந்து இயக்க வேண்டுமெனில், மாணவருக்கு அளிக்கப்படும் சலுகையை ஈடுசெய்யும் வகையில், அவற்றிற்குச் சேரவேண்டிய சுமார் ரூபாய் 135 கோடியை மாநில அரசு, நடப்பு நிதியாண்டில், வழங்கவேண்டும். மேலும், நீண்ட காலமாக இயங்கி மாற்றப்படாமலுள்ள பேருந்துகளுக்குப் பதிலாகப் புதிதாகப் பேருந்துகள் வாங்கவும் நடப்பாண்டில் அரசு ரூபாய் 100 கோடி வழங்க வேண்டிவரும்.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

5.2.3 (ஈ) கைத்தறித் துறையில் இலவச சேலை, வேட்டி வழங்கும் திட்டம் மற்றும் ஏனைய உதவித் தொகை வழங்கும் திட்டங்கள்

வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழும் குடும்பங்களுக்கு மிகத் தேவையான உடை கிடைப்பதை உறுதி செய்வதே இலவச வேட்டி, சேலை வழங்கும் திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். மேலும், இத்திட்டம், இம்மாநிலத்தில் கைத்தறித் தொழிலைப் பாதுகாத்து, கைத்தறி நெசவாளர்களின் நலனைக் காக்கவும் விழைகிறது.

ஆனால், கடந்த ஆண்டுகளில் இத்திட்டத்தின் மூல நோக்கமே திரிந்து இன்று இத்திட்டம், ஏழைகளல்லாதோருக்கும் பயனளித்து வருகிறது. இதனால், இத்திட்டத்தின்கீழ் வழங்கப்படும் உதவித் தொகையின் அளவு மிக அதிகமாக ரூபாய் 141 கோடியை எட்டியுள்ளது.

- ♦ ஆண்டுதோறும் சுமார் 75 இலட்சம் குடும்பங்களுக்கு 75 இலட்சம் சேலைகளும் 70 இலட்சம் வேட்டிகளும் வழங்கப்படுகின்றன. எனினும், தேசிய மாதிரி ஆய்வு மதிப்பீட்டின்படி (National Sample Survey Estimates) தமிழ்நாட்டில் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழுகின்ற (கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற) குடும்பங்களின் மொத்த எண்ணிக்கை சுமார் 42 இலட்சம் மட்டுமேயாகும்.
- ♦ கைத்தறித் தொழிலுக்கு ஆதரவு அளித்தல் என்கிற மற்றொரு நோக்கமும் நிறைவேற்றவில்லை. மொத்தம் தேவைப்படுகிற 70 இலட்சம் வேட்டிகள் மற்றும் 75 இலட்சம் சேலைகளில், சுமார் 20 இலட்சம் வேட்டிகள் மற்றும் 48 இலட்சம் சேலைகள் மட்டுமே கைத்தறித் துணிகள் ஆகும். எஞ்சியவை, விசைத்தறி ஆலைகளிலிருந்தே கொள்முதல் செய்யப்படுகின்றன.
- ♦ இலவச சேலை, வேட்டி வழங்கும் திட்டத்திற்கான நிதி ஒதுக்கீடு மட்டுமின்றி, கைத்தறித் துணிகளுக்குத் தள்ளுபடி அளிக்கும் வகையிலும், அரசு ரூபாய் 72 கோடியை 2001-02 ஆம் ஆண்டுக்கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கீடு செய்துள்ளது. இத்திட்டச் செலவை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் சம அளவில் ஏற்கவேண்டிய நிலை நடைமுறையில் உள்ளது. ஆனாலும், கடந்த சில ஆண்டுகளில், மத்திய அரசு ஈடுசெய்த தொகை ரூபாய் 10 கோடிக்கும் குறைவே. மேலும், மாணவர்களுக்கு

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

மொத்தம் ரூபாய் 55 கோடி செலவில் அரசு, இலவச பள்ளிச் சீருடைகள் வழங்கி வருகிறது. (2001-02 வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடு)

5.2.3(உ)தமிழ்நாட்டில் கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள் மற்றும் நூற்பாலைகளுக்கு வழங்கப்படும் மறைமுக உதவித் தொகைகள்:

கூட்டுறவுத் துறையைச் சேர்ந்த ஆலைகளுக்கும், சங்கங்களுக்கும் செயல்முறை தன்னாட்சி அதிகாரம் இல்லாத நிலையில், அவை, மாநில அரசுக்கு ஒரு பெரும் நிதிச் சுமையாகிவிட்டன. தமிழ்நாட்டிலுள்ள கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள் மற்றும் கூட்டுறவு நூற்பாலைகளின் செயல்பாடு பற்றியதொரு கண்ணோட்டம் வருமாறு:

கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள்

இம்மாநிலத்தில் மொத்தம் 36 சர்க்கரை ஆலைகள் உள்ளன. இதில் 16 ஆலைகள் கூட்டுறவுத் துறையிலும் 3 ஆலைகள் பொதுத் துறையிலும் உள்ளன. கூட்டுறவு மற்றும் பொதுத் துறை சர்க்கரை ஆலைகளின் ஒட்டு மொத்த இழப்பு, 1995-96ல் ரூபாய் 203 கோடியாக இருந்தது; ஆனால், 2000-01ல் அது ரூபாய் 815 கோடியாக அதிகரித்துள்ளது. கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் மட்டும் ஒட்டுமொத்த இழப்பு ரூபாய் 612 கோடியாகும். இம்மாநிலத்தில் அரசு ஆதரவுடன் இயங்கும் கூட்டுறவு மற்றும் அரசுத் துறை சர்க்கரை ஆலைகள் நலிவடைந்ததற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு:

• கரும்புக் கொள்முதலுக்காக அரசு நிர்ணயித்த அதிகமான ஆலோசனை விலை (State Advised Price) சர்க்கரை ஆலைகளின் நிதிநிலையை மிக மோசமாக பாதித்துள்ளது. ஆலோசனை விலைப்படி தொகை கொடுத்ததால் இந்நிறுவனங்களுக்கு ஏற்பட்ட கூடுதல் செலவு 1995-96ல் ரூபாய் 122.46 கோடியாக இருந்து, 2000-01ல் ரூபாய் 127.23 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது. இதற்கு நேர்மாறாக, இம்மாநிலத்திலுள்ள தனியார் சர்க்கரை ஆலைகள் கரும்பு கொள்முதலுக்காக அரசு ஆலோசனை விலையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை.

• 30-4-2001 நிலவரப்படி கூட்டுறவு மற்றும் அரசுத் துறை சர்க்கரை ஆலைகளில் ரூபாய் 717 கோடி மதிப்புள்ள

2001 ஆகஸ்ட் 18]

5.52 இலட்சம் டன் சர்க்கரை இருப்பு தேங்கிக் கிடக்கிறது. இந்த ஆலைகளிலிருந்து மாதந்தோறும் ரூபாய் 54.64 கோடி மதிப்புள்ள 42000 டன் சர்க்கரை மட்டுமே கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. இத்தொகையிலிருந்து வரவேண்டிய பாக்கித் தொகையைக் கழித்துப்போக, எஞ்சியுள்ள தொகை, அன்றாட பணத் தேவைகளுக்குக்கூட போதுமானதாக இல்லை.

♦சர்க்கரை ஆலைகளின் மோசமான திறன் பயன்பாடு, உயர் உற்பத்திச் செலவு, மூலதனத் தேக்கம் ஆகிய காரணங்களால், அவை தங்களின் அன்றாட பணத் தேவைக்காக, பெருமளவில் கடன் வாங்க முற்பட்டுள்ளன. இதனால், பெரும்பாலான சர்க்கரை ஆலைகள் கடன் பிடியில் சிக்கியுள்ளன.

பின்வரும் அட்டவணை, தமிழ்நாட்டில் 2000-01ல் நிலவிய கரும்பின் விலையை அண்டை மாநிலங்களான ஆந்திரப் பிரதேசம், கருநாடகம் மற்றும் கரும்பாலைகள் அதிகமாக உள்ள மகாராஷ்டிரம் ஆகிய மாநிலங்களில் நிலவிய விலைகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறது.

அட்டவணை 14: பிற மாநிலங்களுடன் ஒப்புநோக்கில் தமிழ்நாட்டில் சர்க்கரை கட்டுமானமும் கரும்பின் விலையும்

தொ எண்.	மாநிலத்தின் பெயர்	ஆலைகளின் எண்ணிக்கை	கரும்பின் சர்க்கரைக் கட்டுமான சதவீதம்	2000-01ல் சராசரி கரும்பு விலை (டன் ஒன்றுக்கு ரூபாய்)	தமிழ்நாட்டில் கரும்பின் சர்க்கரைக் கட்டுமான சதவீதத்தின் (9.21 சதவீதம்) அடிப்படையில் பிற மாநிலங்களில் அளிக்கப்பட்டு வருகின்ற விலை (டன் ஒன்றுக்கு ரூபாய்)
1	தமிழ்நாடு	38	9.21	841.00	841.00
2	மகாராஷ்டிரம்	133	11.30	875.00	707.50
3	ஆந்திரப் பிரதேசம்	35	10.09	750.00	684.60
4	கருநாடகம்	34	10.64	950.00	822.30

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

ஏனைய மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடும்போது தமிழ்நாட்டில் கரும்பின் சர்க்கரைக் கட்டுமான சதவீதம், குறைவாக இருப்பதை அட்டவணையிலிருந்து அறியலாம். சர்க்கரைக் கட்டுமான சதவீதத்தை உயர்த்தும் வகையில், விவசாயிகளுக்குத் தரமான இருபொருள்களையும், உரிய தொழில்நுட்ப ஆலோசனைகளையும் வழங்குவதில் உள்ள குறைபாடுகளே இதற்குக் காரணமாகும்.

கடந்த காலங்களில், அரசு இம்மாநிலத்தில் உள்ள நலிவுற்ற கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு, நிதியுதவி அளித்து வந்துள்ளது. அதன் விவரங்களைக் கீழ்க்கண்ட அட்டவணையில் காணலாம்.

அட்டவணை 15: கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு அரசு அளித்த நிதியுதவி பற்றிய விவரங்கள்
(ரூபாய் கோடியில்)

ஆண்டு	உதவித் தொகை	சம பங்கு	வழிவகை முண்டணம்	குறித்த காலக் கடன்	மொத்தம்
1989-90	0.65	-	-	0.47	1.12
1990-91	6.64	21.45	0.01	1.10	29.20
1991-92	14.68	10.00	-	1.67	26.35
1992-93	7.61	5.00	-	5.01	17.62
1993-94	0.10	2.00	-	-	2.10
1994-95	-	11.10	-	-	11.10
1995-96	5.79	-	-	1.00	6.79
1996-97	0.31	3.00	26.28	-	29.59
1997-98	0.22	1.02	10.64	-	11.88
1998-99	0.77	-	76.41	0.55	77.73
1999-2000	0.32	-	158.91	-	159.23
பெரு மொத்தம்	37.09	53.57	272.25	9.80	372.71

2001 ஆகஸ்ட் 18]

கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகளின் நலிவுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களைக் களைவதற்கு வழிசெய்யும் கொள்கைகள் பற்றி இதுகாறும் முடிவு செய்யப்படவில்லை. இந்நிலையில், மோசமான நிதிநிலைமையைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் அரசாலும் இந்த ஆலைகளுக்கு ஆதரவு அளிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

கூட்டுறவு நூற்பாலைகள்

31-3-2001 அன்றுள்ளபடி, இம்மாநிலத்திலுள்ள 18 கூட்டுறவு நூற்பாலைகளின் ஒட்டுமொத்த இழப்பு ஆபாய் 352.05 கோடியாகும். இவற்றின் மோசமான செயல்பாட்டிற்கான முக்கிய காரணங்கள் வருமாறு:

- (i) அண்மை ஆண்டுகளில் துணித்தொழிலில் ஏற்பட்ட மந்த நிலை
- (ii) நிதி, இயக்கம், மற்றும் மனித ஆற்றல் குறித்து சரிவரத் திட்டமிடாதது
- (iii) உயர்ந்த மின் கட்டண செலவு
- (iv) தளவாடம் மற்றும் இயந்திரங்களின் மோசமான நிலை
- (v) மோசமான பராமரிப்பு நிருவாகம்
- (vi) தொழிலாளர்களின் செயல்திறன் குறைந்து வரும் போக்கு
- (vii) பருத்தி விலைக்கும் நூல் விலைகளுக்கிடையே அதிக வேறுபாடு
- (viii) அதிக ஊதிய பொறுப்புகள் மற்றும் மிகைப் பணியாளர்கள்
- (ix) நடைமுறை மூலதனப் பற்றாக்குறை மற்றும் எதிர்மறை நிகர மதிப்பு
- (x) அதிக அளவு கொள்முதல் செய்ததன் காரணமாக பருத்தி வழங்கியவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டியுள்ள பெரும் அளவு நிலுவைத் தொகை
- (xi) முறையற்ற உற்பத்திப் பொருள்கள் கலப்பு

இம்மாநிலத்தில் பண நெருக்கடியின் பிடியிலுள்ள கூட்டுறவு நூற்பாலைகளுக்கு அளிக்கப்படும் மறைமுக ஆதரவு, மாநில அரசின் குறைந்த நிதி ஆதாரங்கள் பெரும் அளவில் விரயமாவதற்குக் காரணமாக

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

உள்ளது. தற்போதைய நிதி நிலைமையில் இந்த ஆலைகளுக்கு அரசு தொடர்ந்து நிதியுதவி அளிக்க இயலாது. தமிழ்நாட்டில் கூட்டுறவு இயக்கத்தின் சீர்திருத்தமே மாநில நிதி நிலைமையைச் சீரமைக்கவும், நலிந்துவரும் இந்தக் கூட்டுறவு நூற்பாலைகளின் உய்வுக்கும் திறவுகோலாக அமையும்.

5.3. பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் செயல்பாடு

இம்மாநிலத்தில், 60 பொதுத்துறை நிறுவனங்களும், சட்டப்படிக்கான ஒரு கழகமும் உள்ளன. இவற்றில், அரசுப் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள், தமிழ்நாடு சிறுதொழில் நிறுவனம் (டான்சி), தமிழ்நாடு சிமென்ட்ஸ் நிறுவனம் (டான்செம்), சதர்ன் ஸ்டீரக்கரல்ஸ் லிமிடெட், தமிழ்நாடு வேளாண் தொழில் நிறுவனம் முதலான நிறுவனங்களும் அடங்கும். அரசின் ஒரு அங்கம் என்ற வகையில், பொதுத் துறை நிறுவனங்கள், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு ஆக்கப்பூர்வமான பங்களிப்பை நல்கி வந்துள்ளன. இருப்பினும், இந்நிறுவனங்களின் நிலை மிகவும் சீர்கேடைந்து, தங்களின் உய்விற்காக, தற்போது அவை அரசையும் பிற நிதியுதவி நிறுவனங்களையுமே பெரிதும் நம்பியுள்ளன.

இந்நிறுவனங்களில் அரசு செய்த மொத்த முதலீடுகள் (பங்கு மூலதன உதவியும் கடன்களும்) 1990-91ல் ரூபாய் 789.47 கோடியிலிருந்து 1999-2000-ல் ரூபாய் 1991.85 கோடியாக அதிகரித்துள்ளன. ஆனால், அவற்றின் செயல்பாடும், மாநில நிதிக்கு அவற்றின் பங்களிப்பும் எதிர்மறையாகவே உள்ளன.

- ♦ ஆதாயம் ஈட்டும் நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை 1989-90ல் 33 ஆக இருந்து 1999-2000ல் 26 ஆகக் குறைந்துவிட்டது.
- ♦ 1999-2000ல் 11 நிறுவனங்கள் மட்டுமே ஆதாயப் பங்கை (Dividend) அறிவித்துள்ளன.
- ♦ இந்நிறுவனங்கள், 1989-90ல் ரூபாய் 107 கோடி நிகர ஆதாயம் ஈட்டியிருக்க, 1999-2000ல் ரூபாய் 298.08 கோடி நிகர இழப்பு அடைந்துள்ளன.
- ♦ 31-3-2000 ஆம் நாள் நிலவரப்படி, இவற்றின் ஒட்டுமொத்த இழப்பு ரூபாய் 2292.40 கோடியாகும். இது, அரசின் செலுத்தப்பட்ட பங்கு மூலதனமான ரூபாய் 1298.14 கோடியையும் விஞ்சிவிட்டது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

*31-3-2000 ஆம் நாளன்றுடன் முடிவடையும் ஆண்டிற்கான இந்தியத் தணிக்கைத் துறைத் தலைவரின் அறிக்கையின்படி, தமிழ்நாடு அரசு, சட்டப்படிக்கான நிறுவனங்களிலும், அரசுப் பொது நிறுவனங்களிலும், கூட்டுறவு நிறுவனங்களிலும், செய்த மூலதன முதலீட்டிற்குக் கிடைத்த வருமான வீதம் மிகச் சொற்பமே. இது 1999-2000 ஆம் ஆண்டில் 1.56 சதவீதமாகக் குறைந்துவிட்டது. அரசு, வெளிச்சந்தையிலிருந்து அதிக வட்டி வீதத்தில் கடன் வாங்க வேண்டிய நிலையிருக்கும்போது பொதுத் துறை நிறுவனங்கள் முதலியவற்றில் அரசு செய்த முதலீட்டிலிருந்து மிகச் சொற்பமான வருவாய் கிடைத்துள்ளது என்பதையே இது குறிப்பாக உணர்த்துகிறது.

மாநில அரசின் பொதுத் துறை நிறுவனங்களைப் பாதிக்கும் பிரச்சினைகள் குறித்து ஆராய், அரசு, முன்னர், திரு. இராகவன் தலைமையில் குழு ஒன்றை நியமித்தது. இக்குழு (i) பல பொதுத் துறை நிறுவனங்களை முற்றாகச் சீரமைக்க வேண்டும் (ii) ஈடேற்ற முடியாத அளவிற்கு மோசமாக உள்ள பொதுத்துறை நிறுவனங்களை உடனடியாக மூடிவிட வேண்டும் என்ற கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய விரிவான அறிக்கை ஒன்றை அளித்தது.

5.4. உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு மானியங்கள்

நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அளிக்கப்படும் வருவாய் மானியங்கள், மாநில அரசின் மொத்த வருவாய்ச் செலவில் பெரும் பகுதியாக அமைகிறது. அத்துடன், பத்தாவது நிதிக்குழு உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு பரிந்துரைக் காலத்திற்கு மூலதன மானியமாக ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 402.86 கோடி வழங்கியது. சொத்துக்கள் முதலியவற்றைப் பராமரிப்பதற்காக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு 2000-05 காலத்திற்கு வருவாய் மானியங்களாக ஆண்டொன்றுக்கு ரூபாய் 132 கோடி வழங்கப்பட வேண்டுமென 11வது நிதிக்குழு பரிந்துரைத்துள்ளது.

பின்வரும் அட்டவணையில், கடந்த பத்தாண்டுகளில் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு மத்திய-மாநில அரசுகள் பகிர்ந்தளித்த நிதி அளவுகள் குறித்த விவரங்களைக் காணலாம்.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

**அட்டவணை 16: உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட
மானியங்களின் அளவு**

(ரூபாய் கோடியில்)

	1990- 1991	1991- 1992	1992- 1993	1993- 1994	1994- 1995	1995- 1996	1996- 1997	1997- 1998	1998- 1999	1999- 2000	2000- 2001
உள்ளாட்சி மன்றங்கள், ஏனைய பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வருவாய் மானியங்கள்	108	198	292	130	133	212	332	830	1035	1025	1130

கடந்த ஆண்டுகளில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட இம்மானியங்கள் கணிசமாக உயர்ந்துள்ள போதிலும், அவற்றின் நிதி நிலைமை தொடர்ந்து, மிக மோசமாகவே உள்ளது. உள்ளாட்சி மன்றங்களின் உள் நிதி ஆதாரங்கள் மூலம் திரட்டப்பட்ட தொகை, அவை ஆற்றுகின்ற பல்வேறு பணிகளுக்காகும் செலவுகளில் ஏற்பட்டுள்ள உயர்வுக்கேற்ப இல்லை. மொத்த வருவாயில் பயனீட்டாளர் கட்டணங்கள் மற்றும் ஏனைய வரி அல்லாத வருவாய் ஆதாரங்களின் பங்களிப்பு மிகவும் குறைவாக இருப்பதோடு நாளுக்கு நாள் சரிந்தும் வருகிறது.

பின்வரும் அட்டவணை, மாநிலத்திலுள்ள உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி ஆதாரப் பயன்பாட்டுப் போக்கினைக் காட்டுகிறது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

அட்டவணை 17: உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வருவாய் வரவு மற்றும்
பயன்பாட்டின் ஒப்பீட்டு விவர அறிக்கை
(1997-98 முதல் 2001-02 வரை)

உள்ளாட்சி மன்றம்	வருவாய் வரவு (ரூபாய் கோடியில்)			மொத்தம் (ரூபாய் கோடியில்)	மொத்த வருவாய் வரவினத்தில் சம்பளம் மற்றும் அமைப்பு- நடைமுறைச் செலவில் மாநில நிதிக் குழு பகிர்ந்தளித்த தொகையின் சதவீதம்	சம்பளம் மற்றும் அமைப்பு- நடைமுறைச் செலவில் மாநில நிதிக் குழு பகிர்ந்தளித்த தொகையின் சதவீதம்
	சொந்த வருவாய்	ஒதுக்கீடு செய்யப் பட்ட வருவாய்	மாநில நிதிக் குழு பகிர்வு			
கிராம ஊராட்சிகள்	453	477	1318	2248	67	87
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	482	26	997	1505	63	96
மாவட்ட ஊராட்சிகள்	—	—	177	177	11	100
பேரூராட்சிகள்	616	337	498	1451	69	49
நகராட்சிகள்	1288	441	369	2098	84	21
மாநகராட்சிகள்	2067	688	544	3299	70	24
மொத்தம்	4906	1969	3903	10778	61 (சராசரி)	63 (சராசரி)

உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அரசு பகிர்ந்தளிக்கும் நிதி ஆதாரங்களின் பெரும்பகுதி சம்பளச் செலவுகளுக்கே பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பது கண்கூடு. உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள் மூலமாக மக்களாட்சி முறை பரவலாக்கப்பட வேண்டும் என்ற உயரிய குறிக்கோளை எய்த வேண்டுமாயின், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வரிச் சீரமைப்பு, வரி வசூலை மேம்படுத்துதல், அவற்றால் ஆற்றப்படுகின்ற சேவைகளுக்கான பயனீட்டாளர் கட்டணங்களைத் திருத்தியமைத்தல் ஆகிய நடவடிக்கைகள் மூலமாகத் தங்களது சொந்த நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

பிரிவு-VI

முடிவுரை

6.1. “தமிழ்நாடு அரசின் நிதிநிலைமை” என்னும் இந்த வெள்ளை அறிக்கை, மாநில அரசின் நிதி நிலையின் உறுதித் தன்மை எந்த அளவுக்குக் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை விவரிக்கிறது. பின்வரும் காரணங்களினால் மாநில அரசு மென்மேலும் மோசமான நிதிநிலைமைப் பாதிப்பிற்கு உள்ளாகி வருகிறது.

- ♦ கடந்த பத்தாண்டின் முற்பாதியோடு ஒப்பிடுகையில், சென்ற ஐந்தாண்டுகளில் மாநில அரசின் வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுகளின் வளர்ச்சி சரிந்துள்ளது. அரசின் வரி அல்லாத வருவாய்களில் கடந்த பத்தாண்டுகளில் உண்மையில் தேக்க நிலை காணப்படுகிறது. மாநிலத்தின் மொத்த வரி வருவாயில், வரியல்லாத வருவாயின் பங்கு குறைந்ததற்கு முக்கியக் காரணம், மக்களுக்குத் தேவையான பணிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கு அவசியமான குறைந்தளவு கட்டணத்தைக்கூட அரசால் வசூலிக்க இயலாததே ஆகும்.
- ♦ கடந்த சில ஆண்டுகளில் வருவாய்க் கணக்கில் அல்லது நடப்புச் செலவில் காணப்படும் வளர்ச்சிப் போக்கு, மிகுந்த கவலை அளிப்பதாக உள்ளது. சம்பளம், ஓய்வூதியம், கடன் மற்றும் வட்டி செலுத்துதல் ஆகிய வகையில் அரசுக்கு ஏற்படும் செலவுகள் அதிகரித்ததும், உதவித் தொகை வகையில், தாங்க முடியாத அளவுக்கு ஏற்பட்ட நிதிப் பொறுப்புகளுமே இதற்குக் காரணம் ஆகும்.
- ♦ மாநிலத்தின் வருவாய்க் கணக்கிலான வரவுக்கும். வருவாய்க் கணக்கிலான செலவுக்கும் இடையேயான இடைவெளி அதிகரித்து வருவதன் காரணமாக, வருவாய்க் கணக்கிலான பற்றாக்குறை அதிகரித்துள்ளது. மூலதனக் கணக்கிலான செலவுக்கு மட்டுமல்லாது நடப்புச் செலவின் ஒரு பகுதிக்கும்கூட அரசு கடன் வாங்குவது அதிகரித்து வருவதால், நிதிப் பற்றாக்குறை பல முறை உயர்ந்துள்ளது.

2001 ஆகஸ்ட் 18]

•மாநில அரசு கடன் வாங்குவதற்கு ஒரு வரம்பு உள்ளது. வட்டி செலுத்தும் வகையிலான செலவுப் பொறுப்பு அதிகரிப்பதாலும், மாநில அரசு வாங்கக்கூடிய கடன்களின் மீது கட்டுப்பாடுகளை மத்திய அரசு விதித்து வருவதாலும் கடன்களைக் குறைக்க வேண்டியுள்ளது.

•உற்பத்தி சாரா வருவாய்ச் செலவு உயர்வு, முதலீடு செய்யத்தக்க நிதி ஆதாரத் தொகுப்பில் பெரும் பகுதியை அபகரித்துக் கொள்கிறது. அரசின் வளர்ச்சிப் பணி தொடர்பான செலவின் பங்கு குறைந்து வருவதிலிருந்து, இதனைத் தெளிவாக அறியலாம். 2000-01 ஆம் ஆண்டில் கடன்கள் மற்றும் முன்பணங்கள் உள்ளிட்ட மூலதனச் செலவு அரசின் மொத்தச் செலவில் வெறும் 6 சதவீதம் மட்டுமே.

6.2. மாநிலத்தின் நிதி நிலைமையில் காணப்படுகின்ற வளர்ந்து வரும் சமச்சீரின்மையின் விளைவுகள் ஏற்கனவே வெளிப்படையாகப் புலப்படத் தொடங்கிவிட்டன. மாநிலத்தின் நிதிநிலைமை சீர்கேடடைந்துள்ளதற்கான கண்கூடான விளைவுகள் வருமாறு:

- மாநிலத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட பணிகளுக்காக, பல்வேறு நிறுவனங்களுக்கு வழங்க வேண்டிய தொகைகளுக்கிரிய பட்டிகளுக்கு அனுமதி அளிக்க முடியாத கட்டாய நிலை அரசுக்கு அடிக்கடி ஏற்பட்டு வருகிறது.
- சொத்துக்களை உருவாக்குவதற்கான மூலதனச் செலவுகள் அனைத்தும் அநேகமாக, கடன் வாங்கியே செய்யப்படுகின்றன. வருவாய்க் கணக்கிலான செலவிலும் ஒரு பகுதியை கடன் வாங்கியே செய்ய வேண்டிய கட்டாய நிலை அரசுக்கு ஏற்பட்டு வருகிறது.
- சம்பளங்கள், ஓய்வூதியங்கள், வட்டி செலுத்துதல், உதவித் தொகைகள் ஆகியவை குறித்த அரசின் கட்டாயச் செலவில் ஏற்பட்டுள்ள உயர்வு காரணமாக, புதிய வளர்ச்சிப் பணித் திட்டங்களைச் செயலாக்குவதில் அரசுக்குள்ள விருப்பு உரிமையும், செயலாக்கத் திறனும் குறைந்து கொண்டே வருகின்றன.

[2001 ஆகஸ்ட் 18]

6.3. தற்போதைய நிதி நிலைவரம் தொடருமேயானால், முடிவில் தொடர்ந்து சமாளிக்க முடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டு, அரசு கடுமையான பொருளாதார நெருக்கடியைச் சந்திக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடும். தமிழ்நாட்டில் நிதிநிலைமை தொடர்ந்து சீர்கேட்டடைவதனால் இம்மாநிலம் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் எய்திய அனைத்து சமூகப் பொருளாதார முன்னேற்றங்களிலும் பின்னடைவு ஏற்படுவதோடு, அரசால் தன்னுடைய அடிப்படைக் கடமைகளைக் கூட நிறைவேற்ற முடியாத நிலை ஏற்படும். எனவே, இந்த ஆபத்தான நிதிநிலைமைச் சீர்கேட்டைத் தடுத்து நிறுத்தி, பொருளாதாரத்தைச் சரியான பாதையில் மீண்டும் இட்டுச் செல்ல விரிவான நிதிச் சீரமைப்பு நடவடிக்கைகளை உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது.

6.4. முன்னரே குறிப்பிட்டதுபோல, இந்த வெள்ளை அறிக்கையின் அடிப்படை நோக்கம், அரசின் நெருக்கடியான நிதிநிலைமை பற்றி மாண்புமிகு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும், தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கும் உணர்த்துவதே ஆகும். இது, அரசு நிலையிலும், மக்கள் மத்தியிலும் அறிவுப் பூர்வமான விவாதத்திற்கு வழிவகுத்து, மாநிலத்தின் நிதி நிருவாகத்தை மேம்படுத்தி, தற்போது சீர்கேடு அடைந்துள்ள நிதிநிலைமையை சீரமைப்பதற்கான சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளைக் காலத்தே மேற்கொள்ள அரசுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS